

ȘI NU ȘTII

Mulțumesc, frate Neville. Domnul să vă binecuvânteze. Am atins ceva, așa-i? Aș vrea să-l mulțumesc Domnului pentru ceea ce a făcut pentru fiul fratelui Capps. Aceasta s-a întâmplat la puțin timp după ce m-am întors din Indiana. Știu că nu se înregistrează pentru că nu văd pe nimeni în camera de înregistrări. M-am întors în Indiana pentru că vreau să merg la vânătoare de veverițe, așa că voi merge pentru o zi sau două și la Charlie, la Nellie și la ceilalți din Kentucky, după care voi pleca la vânătoare de veverițe. În loc să mă odihnesc în altă parte, prefer să-mi petrec mijlocul lui august aici, ca să merg la vânătoare de veverițe cu Charlie, Banks și toți ceilalți frați. Aceasta a devenit o tradiție pentru mine, iar de data aceasta l-am adus și pe Joe...

Când am fost ultima dată aici, s-au îmbolnăvit toți. Aceasta s-a întâmplat din pricina schimbării climei foarte calde din Arizona, cu cea răcoroasă de aici. Știu că vouă nu vi se pare răcoroasă, dar veniți o dată în Arizona! Dimineața trecută când am plecat de acolo, erau 42 de grade la umbră. La miezul nopții când coboară aerul răcoros din munți, erau 36 de grade. Deci vă dați seama. Iarna este plăcut, dar vara este bună pentru scorpioni și șopârle, nu pentru oameni. Chiar și animalele se retrag în munți, pentru că nici ele nu suportă căldurile acelea mari.

Vreau să vă spun că am fost afară și am fixat traiectoria la mica mea pușcă... De fapt, a trebuit să-i dau pușca lui Joe, fiindcă el poate împușca pentru mine. Eu urmăream un vânat aflat la cincizeci de yarzi de mine. Joe a zis: „Tati, cred că pot s-o fac.” Sărmanul tip mic avea o durere de cap și febră mare, iar eu m-am rugat pentru el și am mers la tragere împreună...

Era o armă de calibru douăzeci și doi și două ținte au trecut linia de ochire la douăzeci și cinci de yarzi, așa că pe una am lovit-o la douăzeci și cinci de yarzi. Astfel, am avut încă două ținte și le-am pus acolo, să văd dacă Joe le va lovi pe amândouă. Nu mai aveam ținte, așa că am pus o bucățică de țintă ușoară și veche care era mai crăpată acolo unde trag trăgătorii la țintă, la aproape un sfert de inch

pe transversală, iar el a luat-o de la cincizeci de yarzi și a tăiat-o pe la jumătate. Țeava fusese reglată cu mulți ani în urmă, pentru ochii mei. Bucuros de reușită, el a zis: „Știi ceva? Am să trec pe la Billy ca să-i spun că de acum încolo să stea departe de mine...” Vedeți? (Fratele Branham și adunarea rîd).

„Bine, atunci să mergem jos să-i arătăm și fratelui Norman,” am răspuns eu, după care am adăugat: „Joe, nimeni de pe pământ nu te întrece la aceasta, indiferent cine ar fi el.” Țintele nu au fost doar atinse într-o parte, ci le-a străpuns, iar acea bucată mică de ipsos, de nici măcar un centimetru, a tăiat-o în două de la o distanță de cincizeci de metri.

De aceea i-am zis: „Nu există nimeni pe pământ care s-o poată ținti mai bine. Campionii ar fi putut face la fel, dar nu era posibil ca tu să nimeri de trei ori așa de bine.” Ținta nu a fost îndoită, ci a rămas o gaură mică în hârtie. „Niciunul nu putea face o pușcătură mai bună”, am zis eu. Bine. Cred că durerea de cap l-a părăsit imediat.

Deci, i-am zis: „Să mergem să-i arătăm și fratelui Norman, fiindcă lucrează la „Field and Stream”, magazinul de sport al fratelui Tony Stromei.”

„Să mergem mai întâi la Billy, pentru că trebuie să-i spun ceva lui Bubby.” Vedeți? Ca să fiu sincer, fratele lui nu a fost niciodată atât de bun ca el, de aceea mi-a zis: „Să mergem întâi la el.”

Când am intrat în casă, Billy era încă în pijama, fiindcă plecasem dimineața devreme, înainte să fie prea cald. Atunci a sunat telefonul, iar eu am zis: „Poate mă cheamă la vreun bolnav.” Era fratele Capps. Mă căuta deoarece fiul său fusese

operat la burtă, din cauza unei inflamații, și voia să-mi spună că băiatul s-a vindecat bine, foarte bine.

Vedeți cum lucrează Dumnezeu, chiar prin glasul aceluia băiețel, Joe? Dacă am fi mers mai întâi pe la fratele Norman, n-aș fi fost acolo când a sunat fratele Capps să îmi spună de fiul său. Eu nu spun că a fost vindecat la rugăciunea noastră, dar pentru el a însemnat mult să fie în legătură cu noi. Vedeți? Voi trebuie să credeți în ceea ce faceți. El a avut credință și astfel m-a sunat.

Billy a zis: „Trebuie să fie un telefon extern care costă cinci dolari pentru trei minute.” Eu am crezut că sunt sunat din New York sau de pe vreo insulă, dar fratele l-a cerut imediat pe Billy și a spus ce vrea, iar acum fiul lui este mult mai bine, deși fratele Capps mi-a spus că doctorul i-a dat foarte puține speranțe cu privire la salvarea lui. Acesta este motivul pentru care suntem foarte bucuroși și în dimineața aceasta îi mulțumim lui Dumnezeu pentru aceasta.

Noi am ajuns aici doar în zorii zilei și am dormit numai vreo trei ore, de aceea sunt cam obosit. Dar când a sosit timpul pentru adunare, am venit pe jos.

Așa cum am spus deja, dacă va fi cu voia Domnului, voi merge în Kentucky, iar într-o duminică voi vorbi aici. Cred că aceasta se va întâmpla duminică, pentru că după aceea voi pleca în Canada.

Fratele Neville mi-a zis: „De ce nu te duci să-i saluți pe oameni și să vorbești câteva minute cu ei?”

„Frate Neville, nici nu mi-am deschis Biblia,” am răspuns eu, dar el a insistat: „Du-te și spune-le ceva. ”Nu știi cum te descurci cu el, soră Neville, pentru că este un ins foarte convingător.

Eu n-am nici o șansă să-l refuz când este plină clădirea, dar vreau să spun că îi sunt recunoscător lui Dumnezeu pentru un păstor ca fratele Orman Neville, care este total credincios pentru Cauză. Nu l-am auzit nici măcar o dată cârtind. Eu am stat cu el cam o jumătate de oră în camera din spate și ne-am bucurat împreună

de ceea ce spunea fratele Mann. Lui îi voi spune mai multe când vom merge în Colorado. Eu am vorbit cu fratele Neville și i-am zis: „Nu am niciodată timp să le spun oamenilor câte ceva despre bunul nostru păstor,” după care l-am întrebat: „Se comportă bine oamenii cu tine?”

„Nu se poate mai bine,” a răspuns el.

„Mă bucur mult să aud aceasta.”

Când păstorul este mulțumit și la fel oamenii, rezultă o biserică foarte bună, iar aceasta îl mulțumește și pe Dumnezeu. Mă gândesc să-i văd mulțumiți împreună, în special în această zi a Mesajului pe care-L purtăm; mă gândesc că aceasta arată unitatea Mesajului cu oamenii și cu Dumnezeu. Vedeți?

Eu sunt foarte mulțumitor pentru fratele Orman Neville, pentru soția și familia lui și mă rog ca Dumnezeu să-i țină credincioși față de El și față de Causă. Și dacă aceasta îi face plăcere, dorim să stăm aici în Tabernacol când vine Domnul Isus pentru noi, ca să ne ia la Răpire. Nădăjduiesc că dacă suntem bătrâni amândoi și trebuie să ne sprijinim în baston, ne vom ține amândoi de braț, încercând să rămânem sus. Vedeți? *„Apoi vom fi schimbați, într-un moment, la o clipeală de ochi.”*

Atunci, aceste vechi corturi de carne vor cădea,

Și ne vom ridica și poseda prețul veșnic:

Și vom striga în timp ce vom trece prin văzduh,

„La revedere, la revedere,” dulce oră de rugăciune.

Noi vom merge sus atunci.

Am auzit că Domnul l-a vindecat pe fratele Coomer și îi suntem foarte recunoscători pentru aceasta. S-au întâmplat atât de multe lucruri și îi mulțumesc Domnului pentru că în dimineața aceasta mă aflu din nou aici.

Eu vin întotdeauna aici cu un anumit text și vorbesc, dar în dimineața aceasta am venit numai așa, și am zis: „Frate Neville, voi fi foarte atent la ceas, pentru ca oamenii să poată pleca la timp. Astfel, voi vorbi doar câteva minute, despre unele lucruri pe care le am pe inimă și care nu vor fi înregistrate. Va fi o părtășie scurtă, doar cu oamenii din adunare.” Să ne rugăm.

Isus drag, îți suntem recunoscători pentru privilegiul pe care ni l-ai dat ca să ne adunăm împreună. Oh, când am privit Tabernacolul acesta, m-am gândit cum ne-ai ajutat Tu!

Îmi amintesc balta și păpurișul care se întindea cam pe unde este acum amvonul. În vremea aceea eram un bărbat tânăr, iar domnul Ingram ne-a oferit terenul doar pentru câțiva bani. Trebuia să achităm ceva din sumă, dar noi nu aveam nici bani, nici asigurări. Prețul total era puțin peste două mii de dolari, pe care trebuia să-i plătim în douăzeci de ani.

Când în locul acesta era doar o baltă în care curgea apa, Tu ne-ai făgăduit deja prin Cuvântul Tău: *„Eu, Domnul, am plantat-o, Eu o voi uda zi și noapte și nimeni nu o va putea smulge din mâna Mea.”*

În vremea aceea, oamenii ziceau: „În șase luni se va face un garaj din ea!”, dar nu a fost așa, ci mii de suflete l-au găsit pe Hristos la altarul acesta și o mulțime de oameni au fost botezați în Numele Domnului Isus, chemând Numele Lui, și au fost spălați de păcatele lor. Sute de șchiopi, suferinzi, orbi, paralizați, mâncați de cancer, au plecat sănătoși de pe această platformă. Ei au venit aici bărbați, femei,

fete și băieți muribunzi și au plecat și au trăit o viață nouă, cu o fire nouă în trupurile lor, lăsând în urmă scaune cu roțile, paturi, tărgi, cârje, și așa mai departe. O, Dumnezeule, toate acestea s-au întâmplat în acești treizeci de ani de slujbă!

Tată, îmi amintesc dimineața în care am pus piatra de temelie. Atunci ai dat o vedenie în care ai arătat că locul acesta va fi arhiplin, un colț frumos. Eu am știut că vedenia nu va da greș, și Îți mulțumesc pentru toate aceste lucruri.

Mulți din cei de atunci au luptat lupta cea bună, au sfârșit alergarea și au ținut credința, iar acum sunt Dincolo, se odihnesc de truda lor, pentru că faptele lor îi urmează. Ei așteaptă ceasul să sune trâmbița ca să izbucnească la o viață nouă din nou, un trup nou. Mulți dintre ei au fost bătrâni și neputincioși, iar alții tineri sau de vârstă mijlocie și așa mai departe, dar pentru toate aducem laudă și slavă Numelui Tău.

Astăzi, noi stăm din nou aici, în fața celor vii și a celor morți, și Te rog să ungi cuvintele care vor fi spuse în dimineața aceasta. Doamne, nu știu să spun nici un lucru, dar Te rog să Te îngrijești Tu de aceasta, așa cum ai făcut întotdeauna.

Binecuvântează-l pe păstorul nostru, fratele Neville și pe soția lui; binecuvântează conducerea, diaconii și fiecare mădular din trup, și ajută-ne să trăim în așa fel în viața aceasta, încât în viața care va veni să avem Viața veșnică.

În dimineața aceasta, Te rugăm să ne ajuți să primim corectare prin Duhul și Cuvântul Tău, ca să ne putem pregăti, astfel încât atunci când vom pleca de aici, să o facem cu hotărârea de a trăi o viață mai bună decât cea din trecut. Fă aceasta, pentru că Te rugăm în Numele lui Isus. Amin.

Acum câteva minute am deschis Biblia la Apocalipsa 3, de aceea voi citi mesajul pentru Biserica Laodicea.

Mai întâi vreau să anunț ce a spus fratele Neville. Fratele Parnell, pe care îl văd aici, are în perioada aceasta o trezire în apropiere de Memphis, unde a fost Wimpy-Hamburger. Acolo și-a ridicat un cort în încercarea de a aduna grâul și de a-i găsi pe cei pierduți care nu merg încă pe calea aceasta, dar sunt rânduiți pentru Viață. Prin slujba sa, fratele vrea să-i câștige pe toți pentru Hristos. Vreau să spun că fratele este foarte cumsecade și a hotărât să nu țină adunări duminică, din cauza adunărilor de aici de la Tabernacul. Astfel, adunările lui vor începe luni seara și vor ține toată săptămâna viitoare, așa că suntem invitați să ascultăm mesajul de dragoste al lui Hristos, adus de fratele Parnell.

Acum vom citi o parte din ceea ce spune Biblia în **Apocalipsa 3**, pentru că eu aș putea spune ceva greșit, dar El nu poate greși; eu nu știu de unde să încep, ce să fac și încotro să mă îndrept, dar El cunoaște totul. Să citim deci din mesajul către Biserica Laodicea, și anume versetele **14-19**:

„Îngerului Bisericii din Laodicea scrie-i: „Iată ce zice Cel ce este Amin, Martorul credincios și adevărat, Începutul zidirii lui Dumnezeu:

„Știu faptele tale: că nu ești nici rece, nici în clocot. O, dacă ai fi rece sau în clocot!

Dar, fiindcă ești căldicel, nici rece, nici în clocot, am să te vărs din gura Mea.

Pentru că zici: „Sunt bogat, m-am îmbogățit, și nu duc lipsă de nimic”, și nu știi că ești ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol,

te sfătuiesc să cumperi de la Mine aur curățat prin foc, ca să te îmbogățești; și haine albe, ca să te îmbraci cu ele și să nu ți se vadă rușinea goliciunii tale; și doctorie pentru ochi, ca să-ți ungi ochii și să vezi.

Eu mustru și pedepsesc pe toți aceia pe care-i iubesc. Fii plin de râvnă, dar, și pocăiește-te!”

Când am citit textul acesta, am găsit ceva ce mi-a plăcut. Nu mai știu exact unde este... Da, aici: „...***și nu știi că ești ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol...***”

Oh, vai, acesta este tabloul bisericii de astăzi! Predicile despre epocile Bisericii vor fi publicate într-o carte, dar pentru că suntem în epoca Laodicea, aș vrea să analizăm starea ei.

Nu vreau să iau un text sau ceva, pentru că vorbim numai pentru noi, dar vom vedea cum ne va călăuzi Domnul în timp ce voi vorbi.

Să ne gândim la Epoca Bisericii Laodicea și la starea ei de astăzi. Din câte știu eu, de data aceasta nu mai stă nimic în calea venirii Domnului Isus, decât faptul că Biserica Lui nu este încă pregătită. Cred că așa spune și una din profeții...

Eu și Billy am avut nevoie de două zile ca să venim de la Tucson până aici, pentru că sunt cam două mii de mile (3218 kilometri) și nu am trecut deloc peste limita de viteză, ci am respectat-o. Când a condus el, am stat tot timpul cu pumnul lângă ceafa lui, ca o pușcă de vânătoare cu reculul tras, iar când observam că merge prea repede, îi ziceam: „O clipă, băiete, căci ni s-a spus: *„Dați cezarului ce este al cezarului...”*”

Când am ajuns seara aici, am văzut o fetiță de vreo trei ani, moartă pe stradă, iar mama ei zăcea dincolo în șanț. Un băiat de vreo optsprezece ani, care venea de la antrenamentul ofițerilor în rezervă, a condus beat cu o sută douăzeci de mile pe oră și le-a accidentat mortal. Din câte am înțeles, a murit și el. Cred că în asemenea situații înțelegem de ce se spune: *„Dați cezarului ce este al cezarului.”*

Așa mor oameni nevinovați. Fetița aceea de trei ani și-a pierdut viața din cauza unui soldat băut, care a circulat cu o sută douăzeci de mile pe oră pe partea greșită a străzii. El a sărit peste o movilă, a venit în jos și a omorât-o dintr-o lovitură. Vedeți, chiar prin chefurile nevinovate se poate face...

Acum băiatul acela este vinovat de omor cu sânge rece. Eu cred că un om care conduce beat pe stradă și este prins, ar trebui să primească zece ani pentru omucidere cu premeditare.

Dar cu politica nu vom face nimic bun, pentru că este coruptă. Planul lui Dumnezeu de-a avea un împărat neprihănit, este corectă, dar politica se infiltrează peste tot prin înșelăciune, minciună furt și toate celelalte lucruri. Este așa cum am spus acum câteva duminici: „Uitați-vă unde suntem!” Totul a devenit stricat și murdar. Un împărat neprihănit poate să-și facă propriile legi, dar adevărul este că dacă cunoști ceva politică, poți ucide un om și să ieși curat din orice situație.

Democrația este o idee bună, dar nu va merge pentru că este la fel ca și comunismul, toate lucrurile în comun; sună bine, dar nu va merge. Nu. Calea lui Dumnezeu de a avea un împărat, ca David, era corect și avea o gândire centrată. Ca un lider și un grup de găște, sau așa mai departe. Nu pot fi doi sau trei conducători, fiindcă fiecare ar avea altă părere și s-ar crea haos.

Dacă privim în jur, vedem că starea omenirii este gata pentru Venirea Domnului.

În ce ne privește, fratele Neville, eu și acești frați, încercăm să păstorim turma așa cum cere El.

Acum îmi vine în minte despre ce am putea vorbi. Cu câteva zile în urmă am primit o scrisoare de la o doamnă drăguță. Nu îmi fusese adresată mie, ci am primit-o de la altcineva, dar m-a tăiat în bucăți, sau cel puțin a încercat. Ea scria: „Voi, oamenii de afaceri creștini, nu puteți să-l opriți pe fratele Branham? El a publicat de curând

cartea „Epoca Bisericii Laodicea” și va mai publica și altele în care rupe învățătura pentecostală în bucăți. Astfel, susține că nu vorbirea în limbi este adevărata dovadă a Duhului Sfânt și este împotriva femeilor predicatori.” Ea era o predicatori, iar fiii ei se numără printre cei mai buni prieteni pe care-i am pe pământ. Vedeți, ei sunt între cei mai buni prieteni pe care-i am.

În timp ce luam micul dejun împreună cu acest bărbat și soția lui, ea mi-a zis: „Frate Branham, uită-te la aceasta. Te-ai fi gândit la așa ceva?”, și a scos scrisoarea. „Soră, ea nu înțelege,” am spus eu.

Fiii ei mi-au spus că mama lor este predicatori și că nu merge după Mesaj.

Printre altele, ea scria: „El spune că femeile nu ar trebui să aibă autoritate peste bărbați. Atunci ce este cu Fivi din Biblie, care îl ajuta pe Pavel?”

Aceasta este foarte clar. Ea avea un magazin sau ceva și i-a ajutat pe frați, iar Pavel i-a rugat să aibă și ei grijă de ea. Credeți că Pavel ar fi putut spune: *„Femeile să tacă în adunări, căci lor nu le este îngăduit să ia cuvântul în ele, ci să fie supuse, cum zice și Legea”* (Fapte 14.34), apoi să se întoarcă și să spună: „Fivi, ajutorul meu în Evanghelie va predica timp de câteva seri...”? Dacă ar fi făcut așa, s-ar fi contrazis singur. Vedeți?

„Pe deasupra,” mai scria ea, „Biblia relatează despre o femeie care a fost judecătoare, ori aceasta înseamnă că ea avea autoritate peste bărbat.” Soția omului de afaceri, care a fost vindecată nu demult aici în adunare, a spus: „Frate Branham, acest lucru m-a nedumerit întotdeauna și pe mine.”

„Ce te-a nedumerit, soră?”

„Faptul că o femeie a fost judecătoare.”

„Aceasta este politica, nu biserica; nu are nimic a face cu Biserica, pentru că Pavel a zis că femeile trebuie *„să fie supuse, cum zice și Legea,*” iar Legea nu-i permite unei femei să fie preot. Aceasta nu merge! Niciodată în Biblie nu a existat o femeie preot și nicăieri nu scrie despre o femeie predicator. Desigur, au existat unele femei prorocițe: Miriam și altele; Debora a fost judecătoare în Israel, iar uneori, când a murit împăratul, împărăteasa a luat locul lui până când a fost ales următorul împărat.

În Tucson, Arizona, avem o femeie judecător. Acesta este motivul pentru care este atât de stricat orașul. Femeia nu are ce căuta în politică și afaceri, și nu are nici un drept să aibă vreo autoritate în biserică.

Locul ei este să fie împărăteasă bărbatului acasă. Ea nu are nimic în afară de acesta și noi știm că acesta este Adevărul. Știu că ceea ce spun este de modă veche, însă sunt răspunzător pentru aceasta.

Aceste cărți și benzile vor rămâne și după ce eu nu voi mai fi pe acest pământ, iar atunci mulți dintre voi, tinerilor, veți vedea că v-am spus Adevărul, pentru că vorbesc în Numele Domnului.

Noi ne întrebăm cum este posibil ca o femeie bună, care a adus pe lume băieți serioși, prin soțul ei credincios și bun, să nu poată recunoaște Cuvântul? Fiii ei au primit imediat Mesajul și au fost de acord cu el sută la sută, ori aceasta se poate întâmpla numai pe baza alegerii mai dinainte. Este singura posibilitate prin care poate veni.

Aceasta este întrebarea și mă gândesc că acum vedeți de ce m-a adus Domnul înapoi la acest text: *„...și nu știi că ești ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol...”*

Dar înainte de a intra mai adânc în această temă, vreau să repet pe scurt ce am spus cu câteva zile în urmă în Mesajul pe care l-am intitulat *„Dumnezeul acestui*

veac rău.” El a orbit ochii oamenilor astfel încât ei se închină diavolului în servicii religioase. Înțelegeți ce spun? („Amin”).

În același mesaj am dat un exemplu și am spus că o femeie care se îmbracă imoral, va fi judecată la Tronul Judecății ca o prostituată de stradă. Știu că acest lucru pare ciudat, dar dați-mi voie să vă explic.

Să zicem că aici în oraș este un bărbat tânăr, un om bun, care este avocat, iar în ceea ce privește politica este un om corect. Apoi întâlnește o fată foarte populară, se îndrăgostesc și se căsătoresc. Iau parte la toate petrecerile și lucrurile acestea unde beau toți împreună. În final... el are o casă frumoasă, este respectat de oameni și are vecini cumsecade.

Amândoi beau, iar ea poartă pantaloni scurți, își taie părul, se fardează și este foarte sexy. Este o femeie frumoasă care se expune privirilor și nu merg niciunul la biserică. Apoi, într-o zi se mută în vecini o altă familie tânără.

Femeia și bărbatul fac parte din biserica baptistă sau metodistă. Să zicem că sunt metodiști, pentru că metodiștii pun mai multă bază pe sfințenie decât bapțiștii. De obicei, bapțiștii nu merg pentru sfințire, nu cred în așa ceva, de aceea o să spunem că erau metodiști.

Deci lângă femeia aceasta modernă, se mută o femeie metodistă, iar soțul ei este funcționar public la o firmă oarecare. Femeia metodistă privește tot mai mult la femeia cealaltă, mai ales când avocatul, să-i zicem John, este plecat din oraș cu afaceri. Să nu trageți concluzii greșite, pentru că numele John este fictiv. Mai demult, soția lui John a fost prietenă cu Ralph, care este tot un nume inventat, ca întreaga poveste, de altfel. Spun toate acestea, ca să înțelegeți ce vreau să aduc la suprafață.

La o petrecere la care se bea mult, Ralph o îmbrățișează pe soția lui John. Ei bine,

ea se aprinde ca o flacără și crede că este îndrăgostită din nou de Ralph, iar după o vreme începe să se întâlnească pe ascuns cu el. Soțul nu observă nimic, iar ea crede că este o rățușcă șireată pentru că își înșală soțul cu Ralph. Vedeți, femeia aceasta nu are nici un pic de bun simț și nu se gândește la nimic.

Femeia metodistă a primit însă o creștere cu totul diferită. Ea merge la biserică și se gândește că vecina ei este îngrozitoare. Când vine soțul acasă, femeia metodistă îi spune: „Am văzut că a venit bărbatul acela la ea. Când John are vreun caz în Philadelphia sau în altă parte, el vine, o ia cu mașina sport și merg amândoi la ștrand. Uneori nici măcar nu trag perdelele când sunt împreună și el o sărută. O, nu este îngrozitor?”

„Păi, ea nu-i altceva decât o prostituată de stradă”, răspunde el. Acesta este adevărul. De fapt, este mai rea decât o prostituată de stradă, pentru că este o femeie măritată. Vedeți? Femeia metodistă spune că ceea ce face vecina este îngrozitor.

Ea nu ar face niciodată așa ceva. Sigur că nu, pentru că este o femeie decentă și merge la biserică. Nu s-ar atinge niciodată de whisky, pentru că 90% din programul bisericii metodiste se rezumă la interzicerea lui. Ei au un program de interziceri, iar oamenii din biserica metodistă nu trec peste ceea ce învață biserica lor.

Dar aceeași femeie metodistă iese seara la plimbare cu soțul ei și poartă pantaloni scurți duminica, după școala duminicală, își taie părul, își vopsește buzele și chiar fumează puțin.

Conform Cuvântului lui Dumnezeu amândouă sunt prostituate, dar una este nenorocită, săracă, oarbă și goală și nu știe. Totuși, ambele sunt la fel de vinovate, fiindcă „*oricine se uită la o femeie, ca s-o poftască, a și preacurvit cu ea în inima lui*” (Matei 5.28).

Această femeie ar putea spune: „Un moment, frate Branham! Vreau să-ți spun că eu nu sunt prostituată.” Sora mea, poate ești gata să pui mâna pe Biblie și să juri înaintea lui Dumnezeu că ai fost credincioasă soțului tău și că nu l-ai înșelat niciodată. Trupul tău aparține soțului tău, dar sufletul îi aparține lui Dumnezeu, și eu pot să-ți spun că dacă faci acele lucruri, ești sub ungera unui duh rău și îți pot dovedi că ești bolnavă.

Ce s-ar fi întâmplat cu bunica ta dacă ar fi mers pe stradă cu pantaloni scurți? Ar fi închis-o într-un ospiciu de nebuni pentru că merge afară fără rochie. Aceasta ar fi dovedit că are probleme cu capul. Și dacă atunci a fost așa și astăzi este la fel.

Aceasta aruncă toată lumea în nebunie. Dar această nebunie s-a furișat atât de subtil, încât nu este recunoscută de oameni.

Atunci, este curvă o asemenea femeie? Nu față de soțul ei căruia i-a jurat credință, ci înaintea lui Dumnezeu, pentru că este stăpânită de un duh rău, un duh de curvie care o face să se îmbrace așa. Ea este în Epoca Bisericii Laodicea și nu știe că face aceasta; este nevinovată de actul în sine și nu știe că Dumnezeu o va judeca pentru curvie. Ia te uită!

Poate ziceți: „Spune-le!”, dar nu poți face aceasta, nu există nici o posibilitate de-a le spune, deoarece Biblia spune că sunt goale și nu știu.

Dacă i-ați spune unei femei că este prostituată, ați fi închiși imediat. Desigur! Eu nu mă refer niciodată la persoane, ci vorbesc despre păcat. Astfel, nu spun: „Adunarea cutare; domnul cutare sau predicatorul cutare, este un...”, nu, nu, ci prezint totul ca învățătură, pentru că nu oamenii sunt de vină, ci sistemul în care se află. Sistemul este lumesc.

Fratele George Wright are șaptezeci și cinci sau șaptezeci și opt de ani. Ce crezi că s-ar fi întâmplat frate, dacă ai fi vizitat-o într-o zi pe sora Wright și ai fi găsit-o în

pantaloni scurți? Nu te-ai fi căsătorit niciodată cu ea și ai fi lăsat să fie închisă. Fiecare bărbat tânăr din vremea aceea ar fi făcut la fel. Și dacă atunci a fost păcat, înseamnă că și astăzi este la fel, doar că oamenii au înnebunit.

Lăsați-mă să vă profetesc ceva înainte de a se întâmpla! Întreaga lume decade și va fi din ce în ce mai rău, până vor fi un grup de bolnavi mintal. Aproape că sunt deja.

Vă puteți închipui un bărbat care circulă cu luminile stinse în sens invers pe stradă? Un „ricky”, un băiat care abia a ieșit din facultate și a ucis un grup de oameni nevinovați. Îi va opri aceasta? Nicidecum! Următorul vine chiar în spatele lui, făcând chiar același lucru. Vă puteți închipui ca un bărbat tânăr să se comporte în felul acesta?

Vă puteți închipui ca o fată tânără și frumoasă, o floare a feminității, cu față frumoasă să facă așa ceva? Dar chiar și faptul că este frumoasă, ne arată că suntem în timpul sfârșitului. Vedeți, ea are un comportament lumesc, acceptă lucrurile lumii și nu are frumusețea sfințeniei și gingășia sufletului. Eu am văzut femei care păreau neînsemnate la exterior, dar dacă vorbești cu ele câteva minute, este ceva care te cuprinde și nu te mai lasă. Vedeți, frumusețea exterioară este de la diavolul, din lume.

Priviți fiicele lui Cain. Când fiii lui Dumnezeu au văzut că fetele oamenilor erau frumoase, le-au luat de neveste, iar Dumnezeu nu i-a iertat niciodată pentru aceasta.

Vedeți, femeile israelite aveau bătăături la mâini și părul cleios, dar când au trecut prin Moab, fiii lui Dumnezeu au întâlnit femei îngrijite, cu părul aranjat frumos, date cu multă vopsea pe față și la modă. Și ce s-a întâmplat? Când le-au văzut pe acele femei frumoase, și un profet fals le-a zis: „Noi suntem toți la fel!”, s-au căsătorit cu ele, iar Dumnezeu nu i-a iertat niciodată pentru acest păcat.

Toți au pierit în pustie. Toți au murit acolo și sunt fără nădejde, fără Dumnezeu și sunt pierduți pentru totdeauna, condamnați pentru totdeauna, deși au văzut bunătatea lui Dumnezeu și au băut din Stânca lovită care nu seacă niciodată. Ei au băut din stânca lovită. Ei au văzut șarpele de aramă înfăptuind minuni; au primit botezul lui Moise în mare; au văzut mâna lui Dumnezeu; au mâncat din mana Îngerilor și au trăit toate acele minuni care s-au întâmplat. Dar când au acceptat ca acele femei străine să vină în tabără și s-au căsătorit cu ele (nu au preacurvit cu ele, ci s-au căsătorit), Dumnezeu nu le-a iertat niciodată acel păcat.

Atunci s-a întâmplat pentru a doua oară acel lucru, iar acum este a treia oară și este mai înșelător decât oricând.

Știu că ceea ce spun este tare și m-am întrebat și eu adesea de ce trebuie să fiu așa. De ce trebuie să le vorbesc oamenilor atât de aspru? Însă un lucru este clar: dacă acest lucru n-ar veni de la Dumnezeu, n-ar mai fi nimeni aici să mă asculte. Nici o femeie n-ar mai veni să mă asculte, și totuși ele vin iar și iar, pentru că există oameni care sunt ancorați pe Adevăr. Ei știu că acesta este Adevărul și în ciuda tuturor lucrurilor, știu că este corect și Îl urmează.

Este într-adevăr tare, dar este ca și cum v-ar fi prescris doctorul vostru un medicament. Dacă nu vreți să-l luați, nu puteți să-l învinuiți pe doctor dacă muriți. Ceea ce vă spun este ca medicamentul. Ce spuneți despre oamenii aceia care spun că eu urăsc femeile?

Priviți cum se comportă femeile, și atunci vă voi arăta unde este biserica. Morala femeilor din lume corespunde cu epoca Laodicea. Ele sunt chiar și firește goale, sărace și oarbe și nu știu aceasta. Oamenii, femeile din lume și biserica sunt toți în aceeași situație. Observați cum naturalul a fost întotdeauna un simbol spre spiritual. Într-o zi, când veți sta la Tronul Judecării...

Știu că nu este popular să spui așa ceva, de aceea dacă un bărbat nu este chemat să spună aceasta, ar fi mai bine să stea deoparte, pentru că altfel va avea greutăți

fiindcă doar imită.

Uneori mă simt de parcă aş deschide gura unei femei și i-aș turna medicamente cu forța, dar ea le varsă tot timpul. Ce s-ar întâmpla dacă un pacient i-ar face așa ceva doctorului? Cu siguranță acel pacient ar muri pentru că nu acceptă să înghită doctoria. Astfel, la Tronul de Judecată vor ieși la suprafață toate aceste lucruri: tăierea părului, purtarea pantalonilor scurți și...

Eu doar zidesc. Și este aproape ceasul când veți vedea întâmplându-se ceva. Acest fundament a fost numai o temelie pentru un Mesaj scurt care va cutremura toate națiunile.

De ce am tot muștrat femeile? Chiar dacă le spun tot timpul ce este corect și le pun mâna la gură ca să înghită, ele scuipează totul afară. Atunci cine poate să-l învinuiască pe doctor?

Ce veți spune în Ziua Judecății, când vocile care au strigat împotriva vor fi auzite ca o bandă și vă vor osândi pentru că nu ați ascultat? Cum veți scăpa atunci?

Ei varsă totul afară printre degetele voastre. Dacă torni numai puțin înăuntru, dau din cap și pleacă pentru că nu vor să audă nimic. Totuși, veniți înapoi și eu Îl voi turna din nou. Cine este atunci de vină? În nici un caz doctorul sau medicamentul, ci atitudinea persoanei. Așa este. Ziua în care această generație adulteră și păcătoasă va sta în fața Dumnezeului celui Atotputernic, va fi o zi îngrozitoare.

Eu văd cum îmbătrânesc și mi se încovoie umerii. Sunt deja treizeci de ani de când slujesc pe această platformă și treizeci și trei de ani de când sunt pe câmpul misiunii. Aceasta este o viață lungă: treizeci și trei de ani de slujbă, dar regret un singur lucru: că nu am o sută treizeci și trei de ani, pentru că timpul pe care îl am la dispoziție ca muritor este singura mea posibilitate să vestesc Evanghelia. Dumnezeu să mă ajute să stau cât pot cu Cuvântul acesta și să spun numai ceea

ce spune El.

De ce era femeia metodistă așa și cum i se putea explica pentru a înțelege ce era greșit cu ea? Toată explicația este că ea este în Epoca Bisericii Laodicea.

Acum voi vorbi puțin despre femeile pentecostale. Ele nu poartă pantaloni scurți, nu se vopsesc și nu-și taie părul, dar privesc spre metodiști și spun: „Vedeți, femeia aceasta face aceasta și cealaltă!” Păi, femeia nu poartă pantaloni scurți, dar are părul tăiat. Vedeți?

Cu cât vă ridicați mai sus în Dumnezeu, cu atât problema este mai gravă și vina mai mare. Dacă uneori când vă rugați, Duhul Sfânt vine și vă ridică într-o sferă mai înaltă, când reveniți toate lucrurile din jur par un haos. Vedeți? Când veniți înapoi, oamenii vă consideră niște ciudați și spun că suntem batjocoritori. Voi sunteți nebuni, pentru că stați ca un cicălită bătrân și muștrați oamenii. Însă dacă ești ridicat numai o dată în aceste sfere înalte și poți sta în prezența lui Dumnezeu, dar nu prin emoții, ci prin Duhul Sfânt original, poți vedea că slava Domnului s-a retras din toate denomițiile și că pe toate scrie: „I-Cabod”. Așa este. Niciuna din ele nu este corectă.

Lăsați-mă să vă arăt ceva. Dacă aș fi avut o tablă, aș fi desenat trei cercuri. Aș vrea să priviți înapoi. Am să fac un cerc și încă unul în interiorul lui. Deci am două cercuri. Și în interiorul celui de-al doilea cerc, încă unul, adică în total trei cercuri. Aceste trei cercuri sunteți voi, dar și Dumnezeu este un singur Dumnezeu într-o triplă descoperire. El nu ar fi Dumnezeu fără această triplă manifestare; nu se poate face cunoscut într-un alt fel.

Nici voi nu puteți fi manifestați fără să fiți o persoană formată din trei părți, adică din trup, duh și suflet. Dacă lipsește una din aceste părți, nu sunteți compleți. Vedeți? Astfel, dacă nu ați avea suflet, nu ați fi nimic; dacă nu ați avea duh, nu ați fi nimic; dacă nu ați avea trup, ați fi duh, dar nu trup.

Dumnezeu este complet în tripla Sa descoperire, dar nu este vorba de trei ființe sau persoane, ci de o singură Ființă în trei manifestări, ceea ce înseamnă că Tată, Fiu și Duh Sfânt este manifestarea singurului Dumnezeu adevărat.

Așteptați puțin, fiindcă cred că am citit aceasta acum câteva minute. Fiți atenți: *„Îngerului Bisericii din Laodiceea scrie-i: „Iată ce zice Cel ce este Amin, Martorul credincios și adevărat, Începutul creației lui Dumnezeu.” (Apocalipsa 3.14).*

Dacă Dumnezeu este Creatorul, cum poate fi creat El vreodată? Dar aici scrie despre *„Începutul creației lui Dumnezeu.”* Când Dumnezeu, Duhul, a fost creat în formă de Om, Cel ce a făcut aceasta a fost Dumnezeu. Astfel, Dumnezeu, Creatorul, a devenit o creație. Dumnezeu care a făcut lutul, calciul, potasiul, lumina cosmică, petrolul, a pus laolaltă aceste lucruri și S-a creat pe Sine Însuși: *„Începutul creației lui Dumnezeu, Aminul absolut.”* „Amin” înseamnă „Așa să fie.” „Finalul lui Dumnezeu,” când Dumnezeu a completat creația Sa. *„Nimeni nu L-a văzut vreodată pe Dumnezeu, dar singurul Fiu născut din Tatăl, ni L-a făcut cunoscut.”* Înțelegeți aceasta?

Un moment, nu vă grăbiți. Să deschidem la Coloseni, fiindcă mi-am amintit un text biblic. Este vorba de Coloseni 1. Când eram tânăr, puteam reține toate aceste texte dar acum, când îmbătrânesc, nu mai pot. Vom citi începând de la versetul 9, fiindcă aici Pavel le spune colosenilor cine a fost Hristos:

„De aceea și noi, din ziua când am auzit aceste lucruri, nu încetăm să ne rugăm pentru voi și să cerem să vă umpleți de cunoștința voii Lui, în orice fel de înțelepciune și pricepere duhovnicească;

pentru ca, astfel, să vă purtați într-un chip vrednic de Domnul, ca să-I fiți plăcuți în orice lucru, aducând roade în tot felul de fapte bune și crescând în cunoștința lui Dumnezeu,

întăriți, cu toată puterea, potrivit cu tăria slavei Lui, pentru orice răbdare și îndelungă răbdare, cu bucurie,

mulțumind Tatălui, care v-a învrednicit să aveți parte de moștenirea sfinților în lumină.

El ne-a izbăvit de sub puterea întunericului și ne-a strămutat în Împărăția Fiului dragostei Lui..." Acum vine! Fiți atenți: „...în care avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor.

El este chipul Dumnezeului celui nevăzut, Cel întâi născut din toată creația.” (Coloseni 1.9-15). Amin! Cine este El? „Cel întâi născut din toată creația.” Fie îngerii sau orice altceva, El este „Cel întâi născut din orice creație.”

„Pentru că prin El au fost făcute toate lucrurile care sunt în ceruri și pe pământ, cele văzute și cele nevăzute: fie scaune de domnii, fie dregătorii, fie domnii, fie stăpâniri. Toate au fost făcute prin El și pentru El.

„El este mai înainte de toate lucrurile, și toate se țin prin El.” (v. 16-17).

Fie că este vorba de descoperirea Lui ca „Tată, Fiu și Duh Sfânt” sau de orice altceva, „El este mai înainte de toate lucrurile.” „Înainte de toate lucrurile care sunt în Cer, pe pământ; vizibile, invizibile, sau ceva.” Acest Fiu al lui Dumnezeu era înainte de toate lucrurile. Este adevărat? Fie că este vorba de scaune de domnii, de dregătorii sau domnii, de domeniul supranatural de dincolo, de veșnicii; indiferent de cine este vorba: de îngerii sau de alte ființe divine, „El este mai înainte de toate lucrurile.” Amin. Nu-L puteți vedea? „El este mai înainte de toate lucrurile. Toate au fost făcute prin El și pentru El.” „El este mai înainte de toate lucrurile, și toate se țin prin El.” (v. 17).

Nimic nu se poate ține decât prin El. Dumnezeu Tatăl, Duhul Sfânt; fie că sunt Îngeri, puteri, domnii sau orice altceva, totul îi este subordonat Lui. Toate lucrurile se țin prin El, fiindcă *„El este Capul trupului, al Bisericii. El este Începutul, Cel întâi născut dintre cei morți, pentru ca în toate lucrurile să aibă întâietatea.”* El este Începutul, Cel care a înviat dintre cei la care a venit să-i răscumpere, ca în toate lucrurile să poată avea întâietatea.

„Să poată avea întâietatea.” Știți ce înseamnă cuvântul „întâietate”? „Peste toate lucrurile.” El este peste tot ce a fost creat vreodată: peste fiecare Înger, peste fiecare ființă, peste tot ce există. El stăpânește peste toate lucrurile. Ce Creatură este Aceasta? Cine poate stăpâni peste aceste lucruri? El a împăcat totul cu Sine. Să privim puțin aceasta: *„Căci Dumnezeu a vrut ca toată plinătatea să locuiască în El.”* (v. 19).

Plinătatea tuturor lucrurilor, plinătatea lui Dumnezeu, plinătatea îngerilor. Plinătatea timpului, plinătatea veșniciei, totul locuia în El. Acesta este El. *„...și să împace totul cu Sine prin El, atât ce este pe pământ, cât și ce este în ceruri, făcând pace prin sângele crucii Lui.”* (v. 20). Aceasta este Ființa măreață despre care am vorbit, *„Începutul creației lui Dumnezeu.”*

Tot planul Lui a fost Biserica. Cum intrăm noi în această Biserică? *„Printr-un singur Duh, noi toți suntem botezați într-un Trup.”* De aceea, Biserica, Trupul lui Hristos nu poate da greș.

Fiți atenți, fiindcă vom reveni la cele trei cercuri: omul din exterior este carnea. La aceasta privim noi, fiindcă este ceea ce vedem. Trupul are cinci simțuri sau intrări: văzul, mirosul, pipăitul, gustul și auzul, și cred că fiecare om care are școala elementară știe aceasta. Aceste simțuri sunt singura legătură a trupului cu mediul înconjurător și sunt partea firească, rea, partea exterioară.

În interiorul trupului este duhul pe care l-ați primit când ați fost născuți pe pământ și ați primit suflarea de viață. Acest duh este lumesc, pentru că nu v-a fost dat de

Dumnezeu, ci El a îngăduit doar să-l primiți. Înțelegeți? Astfel, fiecare copil care este născut în această lume, „este născut în păcat, zămislit în nelegiuire și vine în lume vorbind minciuni.” Este adevărat? De aceea, încă de la început omul este un păcătos în interiorul lui. Dar și duhul are cinci orificii. Nu știu dacă le pot enumera, dar primul este gândirea, apoi conștiința, dragostea, rațiunea, alegerea. Deci și la duh există cinci intrări. Voi nu puteți gândi cu trupul, ci o faceți cu duhul și nu puteți avea conștiința în trup, fiindcă trupul nu are calități mentale. De aceea trebuie să gândiți cu duhul vostru. Voi nu puteți raționa cu ființa voastră fizică, fiindcă rațiunea nu poate vedea, gusta, simți, mirosi sau auzi. Acestea sunt simțurile trupului, în timp ce rațiunea are nevoie de minte, care se află în duhul vostru. Când dormiți sau sunteți inconștienți, trupul este ca mort, dar duhul este treaz prin cele cinci simțuri care controlează omul interior.

Acum trecem la interiorul omului, la suflet, care posedă un singur simț: libertatea de alegere, libertatea de a accepta sau de a refuza.

Să nu uitați aceasta, fiindcă atunci veți înțelege care este adevărata dovadă a Duhului Sfânt. Vedeți?

Oamenii pot să trăiască în acest duh, să danseze în duh, să jubileze și să meargă la biserică; categoric, ei pot avea în duhul lor Duhul adevărat al lui Dumnezeu, pot fi unși pe duhul acela, dar sunt încă pierduți și cât se poate de posedați de diavolul, cu duhul acela.

Fiți atenți! Din cauza aceasta nu puteți să le spuneți femeilor că nu este corect să poarte pantaloni scurți și să-și taie părul. „Ce are a face părul cu aceasta?” întreabă ale. Dar pentru Samson a avut, iar Biblia spune că „*dacă adaugă cineva sau scoate un Cuvânt...*” Voi trebuie să aveți un absolut.

Dacă, de exemplu aș fi baptist, și voi ați veni la mine și mi-ați spune că trebuie să mă botez în Numele lui Isus Hristos pentru că așa scrie în Biblie, v-aș răspunde: „Îl voi întreba mai întâi pe păstorul meu.”

Apoi aş merge la păstor și el mi-ar zice: „Oh, aceasta s-a întâmplat demult! Noi suntem bapțiști și credem că trebuie să fim botezați în Numele celor trei titluri: Tată, Fiu și Duh Sfânt, pentru că așa au făcut toate bisericile baptiste de la John Smith încoace.” Ei bine acela este absolutul vostru. „În iad cu aceea ce a spus individul acela!”

Ce faceți dacă sunteți metodiști și vi se spune că trebuie să fiți botezați prin scufundare, când biserica voastră face botezul prin stropire? Înțelegeți ce vreau să spun? Mergeți repede la păstorul vostru, iar el îi scrie episcopului și îi relatează ce se întâmplă. Care este răspunsul lui? „Biserica Metodistă a fost înființată acum trei sau patru sute de ani de John Wesley, Whitfield și ceilalți bărbați din Anglia. Asbury, un urmaș al lui John Wesley, a lăsat un document în care scrie că noi trebuie să fim stropiți, fiindcă aceasta este numai o formă exterioară. De aceea, credem că stropirea este la fel de bună ca și botezul prin scufundare.” Dacă ești un bun metodist și Biserica metodistă este absolutul tău, poți merge numai până acolo.”

Dacă ești catolic, iar eu îți spun că nu scrie nicăieri în Biblie că vinerea nu ai voie să mănânci carne și altele, și că Trupul Domnului nu este o hostie, ci un Duh, vei merge imediat la preotul tău, iar el îți va spune: „Acest lucru este scris în cărțile noastre.” Și dacă biserica catolică este absolutul tău, nu te va interesa nici cât negrul sub unghie ce spune Biblia sau altcineva, fiindcă aceasta este absolutul vostru.

O, Dumnezeule, ajută-i să cuprindă ceea ce spun! Pentru mine, toată lucrarea este greșită. Cuvântul lui Dumnezeu este Absolutul și tot ce spune El este corect.

Singura cale ca voi să fiți cuprinși în El este să fiți hotărâți mai dinainte, fiindcă atunci ați fost cu Dumnezeu și sunteți o parte din El.

Eu am fost în tatăl meu, în bunicul și în străbunicul meu. Desigur, am fost în ei ca sămânță și tot așa am fost și în Hristos. Voi ați fost în Hristos înainte de

Întemeierea lumii, iar El a venit să-i răscumpere pe ai Săi, pe cei ce erau în El. Aleluia! Pe copiii Lui care erau în El. Înțelegeți?

El nu a venit să slujească copiilor diavolului, pentru că ei nu-L vor cunoaște. Ei sunt atât de șireți în învățătura lor intelectuală, încât nu vă puteți compara cu ei, nu îi puteți întrece în vorbire. Dar îi puteți vedea prin credință. Știința nu are nevoie de credință, deoarece ea dovedește lucrurile despre care vorbește.

Preotul catolic vă spune: „Priviți cât a rezistat biserica catolică valurilor și prigoanei păgânilor!” La rândul ei, Biserica metodistă spune: „Priviți de câtă vreme...!” dar eu vreau să vă spun ceva despre un semn fățarnic. Ieri, în timp ce veneam pe stradă în jos, am observat ceva la o biserică. Este vorba de ceea ce scria: „Biserica lui Hristos, înființată în anul 33 d.Hr.” deși denomi-națiunea aceasta nu are nici măcar o sută de ani.

Oh, vai, ei vorbesc despre învățătura apostolilor, deși nu au aproape nimic din ea! Aceștia sunt fariseii din zilele noastre. Dar deși sunt purtați de aceste duhuri, nu le-o puteți spune, nu puteți vorbi cu ei, nu ai cum să le explici.

Noi trecem peste orice logică, pentru că credința nu explică absolut nimic, ci crede pur și simplu, deoarece Cuvântul spune: „*Încrede-te în Domnul din toată inima ta și nu te bizui pe înțelepciunea ta!*” (Proverbe 3.5). Credința crede.

Ei spun: „Chiar crezi că trebuie să facem totul ca atunci? Aceasta este o nebunie, este...”

Dar Biblia spune că așa trebuie să fie și deși nu pot explica cum se întâmplă, se întâmplă totuși. Așa a spus Dumnezeu și aceasta este tot. De aceea nu trebuie să explicați nimic, ci doar să credeți. Credința nu îl explică, ați știut aceasta? Credința îl crede.

Nicodim a venit de la conciliul ecumenic de atunci, l-a vizitat pe Isus noaptea și l-a zis: „Învățătorule, știm că ești un Învățător venit de la Dumnezeu; căci nimeni nu poate face semnele pe care le faci Tu, dacă nu este Dumnezeu cu el.” (Ioan 3.2).

„Drept răspuns, Isus i-a zis: „Adevărat, adevărat îți spun că, dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu.”

Nicodim l-a zis: „Cum se poate naște un om bătrân? Poate el să intre a doua oară în pântecele mamei sale și să se nască?”

Dacă v-am vorbit despre lucruri pământești, și nu credeți, cum veți crede când vă voi vorbi despre lucrurile cerești?” a răspuns Isus. (Ioan 3.2-5,12). Vedeți?

În altă zi, „Isus le-a zis: „Adevărat, adevărat vă spun că, dacă nu mâncați trupul Fiului omului și nu beți sângele Lui, n-aveți Viața în voi înșivă.” (Ioan 6.53), și nu le-a explicat nimic.

Totuși, apostolii și cei care au fost rânduiți mai dinainte pentru Viață veșnică, în timpul acela, au crezut pentru că tot Isus a spus: „Toți pe care Tatăl Mi i-a dat vor veni.” (Ioan 6.37). „Singurul lucru pe care-l aveți de făcut este să faceți cunoscut Glasul Meu”, pentru că tot Biblia spune că: „Oile Mele cunosc glasul Meu; Eu le cunosc, și ele vin după Mine.” Ioan 10.27). Glasul este Cuvântul exprimat... iar cei aleși îl cred oricum și nu au nevoie de dovezi științifice, nici să-i întrebe pe farisei, pe saducheii sau pe altcineva cu privire la aceasta. „Eu vorbesc, iar ei aud Glasul Meu, cred și Mă urmează.”

Biblia este Glasul lui Dumnezeu în formă de literă, este întreaga descoperire a lui Isus Hristos, Vechiul și Noul Testament împreună. Amin. Aici o aveți.

Voi spuneți: „Dar sunt oameni buni.” Ce-i face... Pentru că ancora lor este o

biserică. Cred că vă mai amintiți predica pe care am ținut-o aici o săptămână în urmă. Câți ați fost aici și ați ascultat mesajul despre „Unșii din timpul sfârșitului”? Cred că toți. Vedeți, ei sunt unși. Duhul vostru, cel din cercul al doilea, este uns.

Prima femeie din povestirea pe care v-am spus-o, zice: „Nu dau nimic pe ceea ce spune biserica sau altcineva.” Ea este o rață isteasă pentru că are facultate și poate să ascundă de soțul ei faptul că-l înșală.

Cealaltă femeie, cea metodistă, este goală și oarbă și nu știe aceasta. Oh, este trist, dar acesta este tabloul pe care ni-l prezintă Biblia! Femeia aceasta merge la biserică, dar poate ar fi mai bine dacă nu ar ști nimic. Ea trăiește o viață bună, curată și nu i se poate reproșa nimic. Eu nu știu, nu sunt Judecătorul, Dumnezeu va fi Judecătorul ei.

Eu sunt responsabil numai pentru ce-mi arată El. Aceasta au spus și apostolii: „...ce am auzit, ce am văzut cu ochii noștri, ce am privit și ce am pipăit cu mâinile noastre,... aceea vă vestim și vouă.” (1Ioan 1.1+3). Numai pentru aceasta sunt răspunzător eu și pentru aceasta sunteți răspunzători și voi.

Priviți-o încă o dată pe femeia metodistă. Cât de departe a mers ea? Desigur, ea merge la o biserică, iar Glasul lui Dumnezeu i-a vorbit adesea și în predicile de la radio. Toate aceste biserici sunt clanuri; sunt doar culcușuri în care oamenii se adună ca membri. Ea merge acolo pentru că i se potrivește, dar dacă i se spune ce să facă, nu ascultă. Îi arătați în Biblie, dar nu va asculta.

Fratele meu și sora mea scumpă, voi mai spune încă câteva lucruri și voi încheia în cincisprezece minute.

Vreau să vă întreb ceva. De ce nu-L poate vedea femeia aceasta? De ce nu vede că este goală și oarbă? Ea nu a curvit niciodată și nu are nimic de mărturisit, fiindcă este la fel de curată ca în ziua când s-a născut. Nu a fost atinsă de nici un

bărbat. Vorbesc acum ca o comparație între femeie și biserică. Ea este la fel de curată ca în ziua când s-a născut, iar biserica este la fel. Cum s-a născut? În păcat și în fărâdelege. Înțelegeți ce vreau să spun?

Spuneți-i că este greșit să-și taie părul pentru că așa învață Biblia și că tot Biblia spune că nu este corect să poarte pantaloni scurți. Știți ce va răspunde? „Ce prostie!” De ce? Pentru că absolutul ei nu este în al treilea om, în suflet, care este hotărât mai dinainte de Dumnezeu și este din Dumnezeu, ci se află în afara acestui cerc, în organizația la care merge.

Dacă Cuvântul lui Dumnezeu s-ar afla în sufletul ei, ar spune: „Amin, îl văd,” fiindcă s-ar alinia cu El. De aceea, omul care este născut din Duhul lui Dumnezeu...

Cercul acesta exterior este trupul. Știu că vorbesc în fața unei audiențe amestecate, dar o fac ca fratele și păstorul vostru. Acesta este trupul: el este slab, nu poate mai mult. Vezi pe stradă o domnișă tânără care merge în așa fel încât să scoată în evidență fiecare mișcare a trupului ei. Poartă pantofi cu toc, iar rochia are un decolteu mare atât în față, cât și în spate și este deasupra genunchilor, sau poate este îmbrăcată cu pantaloni scurți. Știați că Biblia spune că ele se vor purta așa și că vor fi imorale?

Ați citit articolul care a apărut luna aceasta în „Reader's Digest” cu privire la bărbați și femei? Fete în vârstă de douăzeci sau douăzeci și cinci de ani se află deja în menopauză. Din punct de vedere științific, vârsta medie este considerată mijlocul vieții, iar acum este între douăzeci și douăzeci și cinci de ani. Când eram eu tânăr, vârsta medie era la treizeci sau treizeci și cinci de ani, iar pe vremea mamei mele, femeile ajungeau la vârsta medie de patruzeci sau patruzeci și cinci de ani. Cum s-a ajuns aici? Prin dezvoltare, alimentație și hibridare, care au dus la distrugerea corpului omenesc, așa că am ajuns să fim doar o masă de carne alterată. Și dacă trupul este alterat, cum sunt celulele din creier? (Fratele Branham bate de patru ori în amvon).

Dar Duhul? Vă spun în Numele Domnului, că va veni timpul când oamenii vor înnebuni de tot. Așa spune Biblia. Ei vor striga, vor urla și își vor închipui lucruri mari și hidoase, care vor fi transmise prin emisiunile radio și de televiziune. Vor veni lăcuste uriașe înalte cât paisprezece pomi, și păsări foarte mari cu aripi puternice de patru sau cinci mile transversal, care vor zbura peste pământ, iar oamenii le vor vedea și vor striga de groază după îndurare, dar va fi prea târziu pentru că acelea sunt plăgile. Așteptați să predic despre plăgile care vor veni și atunci veți vedea.

Priviți ce a făcut Moise în Egipt! Acelea au fost lucruri reale, nu doar închipuiri. Dumnezeu i-a vorbit profetului Său Moise și i-a zis: „Du-te, ia o mână de țărână, arunc-o în aer și spune: „Așa vorbește Domnul: muștele vor veni pe pământ!” Înainte nu erau muște, dar după ce Moise a făcut aceasta, au văzut ceva ce se mișca pe un tufiș, apoi au privit mai departe și acolo erau mai multe și mai multe, încât nu se putea înainta prin ele.

De unde au venit? Dumnezeu este Creatorul și El poate face ce vrea. El este suveran, iar dacă vrea, poate crea o pasăre ale cărei aripi să se întindă de la un capăt la altul al pământului.

Moise a spus: „Să vină muște, să umple pământul!” În țară nu era nici o muscă, dar țara s-a umplut imediat de muște de carne. Au început să apară: una, apoi opt, zece, doisprezece și deodată n-ai mai putut trece de ele. Vedeți? Dumnezeu este Creatorul și El își ține Cuvântul.

Moise a întins din nou toiagul la porunca lui Dumnezeu și a zis: „Țara să fie acoperită de broaște!” Și deodată au venit atât de multe, încât se puteau aduna în grămezi, poate de patruzeci sau cincizeci de picioare înălțime și peste tot mirosea urât. Erau peste tot: în palatul lui Faraon, prin dulapuri, pe mese, dacă ridicai păturile de pe pat, sub ele erau cinci sute de broaște. Peste tot erau numai broaște, broaște și broaște. De unde veneau? (Fratele Branham bate de patru ori în amvon). Dumnezeu Creatorul este suveran, și face tot ce spune.

El a spus că pe pământ vor veni tot felul de arătări hidoase: lăcuste cu părul lung ca femeile. Vedeți, aceste lăcuste cu părul lung le vor chinui pe femeile care-și taie părul. Ele vor avea dinți ca de leu, cu țepușe în cozi, ca scorpionii și îi vor chinui pe oameni luni de zile. Așteptați numai să ajungem la deschiderea acelor Plăgi, Peciți, și cele șapte Tunete și veți vedea ce se întâmplă! Oh, frate, vino în Gosen cât mai este timp! Veniți cu toții în Gosen și nu dați atenție la exterior!

Priviți! Pe stradă trece o doamnă mică. Aici este un bărbat tânăr care este membru al unei biserici: un pentecostal sau altceva, dar imediat se va vedea că el nu are nici o ancoră înăuntru. Ea spune: „Halo!” El are părul ondulat și arată bine; este tânăr și are umerii drepecți. Poate a încercat să trăiască corect sau poate este chiar predicator în biserica lui.

Dar ce este? Exteriorul, dorința firească. Duhul uns din al doilea cerc, îi spune tânărului: „Să nu faci aceasta! Să nu faci aceasta!”, dar el nu ascultă. Ea se va mișca în jur și îl prinde. Mai întâi, încearcă să facă o dată cu ea, dar fie că o atinge sau nu, se face vinovat de preacurvie. Înțelegeți?

Dar un fiu adevărat al lui Dumnezeu este născut din nou din Duhul Lui. Amin. Voi nu vă puteți împotrivi de la voi înșivă. Este absolut imposibil ca un bărbat normal să stea față-n față cu o femeie și să nu se întâmple ceva în el. Dar este cu totul altceva când în interiorul lui este Ceva, adică este născut din nou.

Poate omul acela a jubilat, a vorbit în limbi, a sărit, a dansat fiind uns de Duhul, a făcut toate semnele și minunile pe care le-a vestit Dumnezeu, prin Duhul Lui, dar nu uitați că Isus a spus: *„Mulți Îmi vor zice în ziua aceea: „Doamne, Doamne! N-am prorocit noi în Numele Tău? N-am scos noi draci în Numele Tău? Și n-am făcut noi multe minuni în Numele Tău?” Dar „le voi spune curat: „...depărtați-vă de la Mine, voi toți care lucrați fărădelege.”* (Matei 7.22-23). Ce este „fărădelegea”? Ceva ce știi că nu este bine și totuși faci: *„Niciodată nu v-am cunoscut.”*

Dar dacă în interiorul aceluia bărbat este o Ancoră, Sămânța lui Dumnezeu hotărâtă

Înainte de întemeierea lumii, orice s-ar întâmpla, aceasta îl ține tare și rămâne acolo pentru totdeauna.

Înțelegeți acum de ce poartă pantaloni scurți femeia metodistă? Ea este considerată prostituată, la fel ca cealaltă femeie din povestirea noastră, și nu știe că este purtată de un duh rău. De unde știe ea? De la absolutul ei.

Dar ce este Absolutul? Absolutul este Aminul, este sfârșitul oricărei neînțelegeri. El este Absolutul vostru.

Dacă faceți parte din biserica penticostală, iar acolo se învață că este fanatism să porți părul lung și se spune că „Voi aveți o roată de rezervă în spatele capului!”, și așa mai departe, omul acela este posedat de diavolul, pentru că Cuvântul lui Dumnezeu spune clar că *„este rușine pentru o femeie să-și taie părul,”* și *„își dezonoarează capul.”* Prin aceasta, îl dezonoarează pe soțul ei; soțul ei este Biserica și Biserica este Hristos. Deci, ea este prostituată religioasă dezonorabilă și goală, și nu știe. Goală! Nu scrie Biblia că Domnul i-a dat femeii părul ca învelitoare? Și atunci nu trebuie să se învelească cu el?

Într-o zi, acest lucru se va dovedi la Tronul de Judecată. Eu am încercat să vă torn medicamentul înăuntru, apoi v-am pus mâna la gură ca să-l înghițiți, dar voi l-ați scuipat imediat afară printre degetele mele. Dumnezeu vă va judeca într-o zi pentru aceasta! Aceasta este „Așa vorbește Domnul!” Nu este nebunia unui bărbat bătrân care s-a avântat să facă și el ceva, ci este Cuvântul infailibil al Domnului!

Exteriorul unui creștin adevărat, original, va coopera cu omul din interior, cu Duhul care a fost de la început, care este Cuvântul.

El era plinătatea tuturor dintre voi și erați în El acolo în urmă la Calvar. El a știut mai dinainte că veți fi aici și a spus tot ce se va întâmpla. Voi ați fost în El și ați murit cu El; ați murit față de mândrie, față de modă și față de lumea aceasta. Voi

ați murit cu El în Calvar, și ați înviat cu El când a înviat din nou a treia zi. (Fratele Branham bate de trei ori în amvon). Și pentru că L-ați primit, acum stați în locurile Cerești în Hristos Isus. Aleluia!

Ia te uită! Acela este omul din interior, cel care va puncta Cuvântul, va sta cu Cuvântul, fără să-i pese de altceva. Voi nu puteți ajuta la aceasta. Eu am învățat aceasta cu mulți ani în urmă, când bebelușul meu zăcea pe moarte și soția mea era pusă în morgă, îmbălsămată. Ei m-au chemat acolo pentru că murea și Sharon. Aceasta a fost cea mai grea încercare pe care am avut-o în viața mea. Aveam cam douăzeci și cinci de ani, iar doctorul Sam a venit la mine, m-a cuprins pe după umeri și mi-a zis: „Bill, mă tem că nu-l putem salva nici pe Billy. Îmi pare foarte rău pentru tine, dar și el este grav bolnav.” „Doctore, nu mai pot,” i-am răspuns disperat.

„Acum două ore am fost chemat la micuța mea Sharon...” Când m-am dus s-o văd, se zvârcolea din pricina durerilor care nu încetau. Diagnosticul era meningită tuberculoasă.

Îmi amintesc că am ajuns la spital, mi-am parcat mașina și am alergat spre camera ei. Am fost întâmpinat de Sam, care a venit spre mine cu pălăria în mână, m-a cuprins pe după umeri și mi-a zis plângând: „Vino înapoi, Bill!”

„Ce se întâmplă?”

„Bill, nu o poți vedea pentru că moare.”

„Nu, Sam, nu bebelușul meu!”

„Bill,” a continuat el, „nu te ruga pentru viața ei, fiindcă chiar dacă va trăi, ar putea avea probleme și ar suferi toată viața. Are meningită, nu te apropia de ea, fiindcă îl

vei ucide pe Billy dacă faci aceasta!”

„Trebuie s-o văd, Sam.”

„Nu poți face aceasta, Bill. Îți interzic să mergi! Ești prietenul meu și știi cât de mult te prețuiesc, dar nu poți merge acolo. Ea va muri în câteva minute și o vom îngropa, dar dacă mergi la ea, poți transmite meningita mai departe. Îmi pare atât de rău, Bill.” După ce a spus aceste cuvinte, Sam a chemat o soră medicală și i-a zis: „Nu știu cât va mai rezista omul acesta,” după care i-a dat un medicament și i-a spus să mi-l dea să-l beau. Sora medicală mi l-a întins și a zis: „Aș vrea să bei aceasta, frate Branham.”

„Mulțumesc, pune-l puțin acolo.” După ce a plecat, am vărsat tot conținutul în chiuvetă, apoi am pus paharul la loc și am zis:

„O, Dumnezeule, ce am făcut? Tu ești un Dumnezeu bun, de ce ai îngăduit să moară? Aici zace ea, iar dincolo este și Billy pe moarte. Spune-mi ce am făcut, Doamne? Lasă-mă să mor și eu cu ei.”

Am deschis ușa, iar când am văzut că nu era nici o soră medicală, m-am furișat la parter. Aceasta s-a întâmplat înainte de renovarea spitalului. Pentru că nu erau perdele la toate geamurile, ei o acoperiseră cu un fel de plasă pentru țânțari, ca să nu o deranjeze muștele, dar cu toate acestea, pe ochisorii ei mici erau muște. Le-am alungat, iar când am privit-o am observat că suferea atât de mult încât ochii i se încrucișaseră.

Atunci a venit Satan, s-a așezat lângă mine și mi-a zis:

„Nu ai spus tu că El este un Dumnezeu bun?”

„Ba da, aceasta am spus.”

„Nu ai spus că El este Vindecătorul? Atunci de ce a murit tatăl tău păcătos în brațele tale, deși te-ai rugat pentru viața lui? De ce a murit fratele tău în brațele celuilalt frate, în timp ce tu stăteai pe platformă și predicaai, cu câteva săptămâni în urmă? De ce nu ți-a răspuns, doar ai spus că El te-a iubit și te-a salvat!”

Satan nu putea să-mi spună că nu există Dumnezeu, pentru că Îl văzusem deja, dar mi-a spus că Lui nu-i pasă de mine.

Și a continuat: „Soția ta este în morgă și în curând o vor urma și copilașii tăi. Tatăl tău este îngropat, fratele tău este îngropat, soția ta va fi îngropată mâine, iar acum moare și fetița ta. Mai spui că este un Dumnezeu bun și un Vindecător? Ai devenit un nebun pentru El, la ce ți-a folosit?” Aceasta lucra din exterior, la primul om, la omul exterior.

Și a continuat: „Cu doi sau trei ani înainte de a primi aceste lucruri, erai un bărbat bine văzut de toți și aveai o viață bună și liniștită. Fiecare fată din oraș ar fi vrut să iasă cu tine la plimbare, fiindcă știau că ești curat și cumsecade.” Adevărul este că pot sta în fața tuturor, pentru că niciodată nu am jignit-o pe niciuna și chiar dacă se purtau urât cu mine, le conduceam până acasă.

„Oamenii te iubeau, dar ce ești acum? Un fanatic religios!”

„Așa este, am fost.” Vedeți, aceste lucruri încep să se miște împreună. Exteriorul, rațiunea în duh, mușca aceste lucruri.

„Așa este, Satan!”

„Ai spus că El este Vindecătorul, așa-i?”

„Da, așa am spus.”

„Și în timp ce tu plângi și te rogi, oamenii spun că nu este adevărat și că te-ai rătăcit. Propria ta biserică baptistă de acolo jos, te-a dat afară pe ușă, din aceeași cauză.”

„Da, așa este.”

„Tatăl tău este îngropat, fratele tău este îngropat, soția ta urmează să fie îngropată, iar bebelușul tău va muri în câteva minute. Și mai spui că El este Vindecătorul? Un singur Cuvânt de la El ți-ar salva copilul, carnea și sângele tău. Tu ai spus tot timpul că „El este Vindecătorul!” deși oamenii au încercat să-ți schimbe părerea. Predicatorii ți-au spus că ești încurcat, că ești nebun, dar nu i-ai ascultat și ai devenit un fanatic religios. Cum poți să spui că te iubește? Este aceasta iubire?

Cât ai plâns pentru tatăl tău? Ai postit zi de zi până seara, când trebuia să te rogi să poți să lucrezi, fiindcă trebuia să te urci pe stâlpii de telegraf. Și El l-a lăsat să moară în brațele tale, un păcătos!

Cum este cu soția ta? A fost o femeie atât de bună și cât de mult ai iubit-o!” Câți v-o mai amintiți pe Hope, mama lui Billy? „Ce fată bună a fost ea și cât de fericiți erați în casa voastră mică, cu mobila aceea care a costat șapte sau opt dolari! Erați săraci, dar v-ați iubit atât de mult! Tu te-ai dus și te-ai rugat pentru alții și printr-o mișcare oarecare s-au ridicat și au plecat spunând că sunt sănătoși, iar acum, iată că propria ta soție este moartă de două ore și a fost dusă la firma de pompe funebre „Scott & Combs.” Este El Vindecătorul? Aha!

Fiul tău, Billy Paul, are optsprezece luni și este pe moarte, iar fiica ta de numai opt

luni, moare de meningită. Tu te-ai rugat, dar Dumnezeu a tras cortina și ți-a zis: „Încetează să te mai rogi, pentru că nu vreau să te ascult!” Ți-a întors spatele, iar tu continui să spui că El este un Dumnezeu bun și te iubește? Fiecare fată cu care te-ai plimbat și prietenii tăi cei mai buni, te-au părăsit pentru că ești un fanatic religios.”

Tot ce-mi spunea el era adevărat și eram pe punctul să zic: „Dacă Dumnezeu procedează așa, nu L-aș sluji!”

Dar chiar în clipa aceea, a venit Ceva de undeva din adâncul interiorului și a zis: „Cine ești tu de fapt? Domnul a dat, Domnul a luat.” Vedeți, acesta este omul din interior, să nu vă îndoiiți deloc.

Am privit în urmă și m-am gândit: „Cum am ajuns de fapt pe pământ? Eu am venit dintr-un grup de bețivi. Cine mi-a dat viața? Cine mi-a dat soția? Cine mi-a dat bebelușul acela? De unde a venit soția mea? De unde vine viața mea?” și am zis cu voce tare: „Chiar dacă El mă va omorî, tot mă voi încrede în El. Pleacă de la mine, Satan!”

Mi-am pus mâinile peste fetiță și am zis: „Sharon, draga mea, peste câteva minute, când Îngerii lui Dumnezeu vin să te ia, te voi pune în brațele mamei tale, dar într-o zi tati te va revedea. Nu știu când va fi, fiindcă pot să-ți spun doar cum este când El îmi întoarce spatele și nu vrea să mă asculte în timp ce mă rog pentru tine.”

El a lăsat-o pe soția mea să moară în timp ce o țineam în brațe și mă rugam plângând pentru ea. Și tatăl meu a murit tot în brațele mele, în timp ce se chinuia să respire, deși m-am rugat pentru el cât am putut de fierbinte.” Cum puteam să mă mai prezint vreodată în fața oamenilor, să predic vindecarea divină? Cum puteam să mai predic că El este un Dumnezeu bun, când l-a lăsat pe tatăl meu să moară păcătos? Cum puteam să mai fac aceasta? Nu știam cum, însă știam că El are dreptate; știam că Cuvântul Domnului nu va da greș niciodată și că va triumfa indiferent de împrejurări.

Apoi am înțeles că în interiorul acestor lucruri este Ceva, este omul interior care a rezistat în ceasul încercării. Nimeni altul n-ar fi fost în stare s-o facă, deoarece fiecare motivare, fiecare lucru întâmplat, totul arăta că eu eram greșit, că eram în greșeală, dar Cuvântul lui Dumnezeu hotărât încă înainte de întemeierea lumii, a rezistat în adâncul interiorului.

Am simțit un Vânt mic care a trecut prin încăperea: duhul fetei mele mergea să se întâlnească cu Dumnezeu.

Frate și soră, dați-mi voie să vă spun că Acesta este singurul lucru. Nu încercați să-L explicați! Surorilor, nu încercați să purtați părul lung pentru că așa spun eu! Nu încercați să faceți aceste lucruri doar în trupul vostru, la exterior! Nu încercați să faceți lucrurile doar așa, ci așteptați înaintea Domnului până când se întâmplă ceva de jos din interior!

Multe dintre voi cred că dacă aveți părul lung, veți merge în cer. Nu este așa. Multe dintre voi cred că dacă sunt femei bune și morale, ajung în cer, dar nu este așa. Mulți dintre voi cred că dacă fac parte din biserica aceasta sau din grupul celălalt, unde vorbește un mare doctor în teologie, sunt salvați, dar nu este adevărat, aceasta nu înseamnă nimic.

Mulți cred că dacă vorbesc în limbi, au Duhul Sfânt, dar nu este adevărat, deși Duhul Sfânt vorbește în limbi. Trebuie ca Duhul Sfânt adevărat, original, să se potrivească cu fiecare Cuvânt! Dacă Duhul din voi, care vă face să vorbiți în limbi, nu este în acord cu restul Cuvântului, dovedește că este un duh greșit. Vedeți?

Trebuie să fie din interior, iar acel interior trebuie să fie de la început Cuvântul. De ce? Pentru că la începutul creației lui Dumnezeu, când Dumnezeu a început să creeze, v-a adus și pe voi la existență, înțelegeți? Voi ați început încă de atunci, ca o sămânță și ați venit la suprafață acum. Voi toți erați deja în Hristos, iar când a murit El, v-a răscumpărat pe toți. Voi sunteți o parte din acest Cuvânt, o parte din toată Biblia. „Cuvânt peste cuvânt, rând peste rând, puțin aici, puțin acolo. Nici o

iotă sau un titlu nu va greși.” Și dacă sunteți o parte din Cuvânt, cum este posibil să nu fiți în acord cu o parte din El, sau chiar cu restul Cuvântului?

Dumnezeu să vă binecuvânteze. Timpul meu a trecut. Nu am vrut să vă țin atât de mult, dar chiar dacă îmi pare rău că v-am ținut mai mult, nu regret ceea ce am spus. Noi suntem chiar la sfârșitul a ceva, prieteni.

Cred că toți faceți parte din biserica aceasta și veniți zilnic aici. Eu nu reușesc, pentru că nu am timp și ca atare nu știu cine vine aici și cine nu. Înainte de a încheia aș vrea să vă mai povestesc ceva. Mai aveți încă șase minute? Aș vrea să vă povestesc ceva. („Amin”).

Acela este predicatorul Orland Walker din Oregon, care a fost prezent aici în duminica în care am fost și eu? Știe cineva ceva despre evenimentul puternic și deosebit care a avut loc?

Au fost mulți oameni și noi am avut câteva discuții individuale, toate foarte importante, în care a fost vorba despre copii, căsătorii, bețivi și multe alte lucruri. Ar trebui să-mi fac timp pentru fiecare în parte, dar acest lucru nu este posibil, de aceea încredințez totul lui Dumnezeu, îmi ridic mâinile și mă rog: „O, Dumnezeule, eu nu pot rezolva toate aceste probleme, dar Te rog să le iei Tu, Doamne. Tu știi ce trebuie făcut, de aceea Te rog pentru fiecare dintre ei.” Astfel, m-am rugat pentru fiecare.

Când tocmai intrasem cu fratele Banks, m-a sunat Billy și mi-a zis: „Tată, privește!”

Uneori, stau și privesc cum trec oamenii pe stradă. Ei se uită la mine, iar eu mă uit la ei și le fac cu mâna. Aproape că își sucesc gâtul uitându-se, dar nu trebuie să facă aceasta.

Înainte de a-mi cumpăra terenul unde urma să locuiesc la Tucson, fratele Tony a vrut să-mi cumpere un alt teren, care ar fi costat de trei sau patru ori mai mult decât cel pe care l-au cumpărat. El a vrut să dea avansul, dar terenul acela era îngrădit și se putea intra numai dacă se trecea pe la paza de la poartă. Este un teren mare, dar aveți nevoie de o autorizație scrisă ca să intrați, iar dacă m-ar vizita cineva, portarul m-ar suna și m-ar întreba dacă sunt de acord să primesc vizita musafirului respectiv.

„Vă puteți închipui așa ceva? Ce ar fi atunci de frații și surorile mele care ar vrea să mă viziteze și să-mi strângă mâna urându-mi binecuvântarea lui Dumnezeu? Crezi că voi locui într-un asemenea loc, Tony?”

„Tu trebuie să hotărăști aceasta,” a răspuns el.

„Tony, atunci ar trebui să-i spun adunării și tuturor oamenilor să nu mă viziteze niciodată acolo. Aceasta ar fi bine pentru oamenii care vin la mine pentru orice problemă și zic: „Domnul mi-a spus cutare lucru, aleluia! Eu rămân aici, slavă lui Dumnezeu! Domnul mi-a spus că trebuie să țineți o adunare în grupul nostru. Slavă lui Dumnezeu! Domnul mi-a spus... iar dacă nu ascuți, frate Branham, înseamnă că ai decăzut!” Vedeți? În cazul acesta i-aș ține departe de casa mea și pe creștinii buni și adevărați. Și cum aș putea să mă adâncesc în Cuvânt în situația aceasta?

Este ca și cum ai pune un om să vâneze la o fermă. Fermierul spune: „Vino, fiindcă poți vâna unde vrei!” dar după aceea, vânătorul îi împușcă o vită numai pentru că un iepure a fugit pe sub ea și el nu se poate abține să nu tragă. Apoi sare peste gard și îl strică, în loc să meargă pe poartă, cum ar face un om normal. Ce ar face fermierul în situația aceasta? Va spune: „Am să îngrădesc terenul!” Eu nu i-aș putea face reproșuri din cauza aceasta, este adevărat? Dar ce se întâmplă? Prin aceasta, el îi exclude și pe vânătorii cumsecade. Întotdeauna este așa. Cel rău îl oprește și pe cel bun să înainteze. Întotdeauna este așa.

Sunt mii de oameni nevoiași, oameni buni, iubitori și plini de harul lui Dumnezeu,

care se află în necaz, dar sunt și mulți care se comportă ca în exemplul nostru. Noi nu vrem aceasta, dar chiar mi s-a spus despre un astfel de bărbat.

Billy a venit la mine și mi-a zis: „Tată, pleacă repede pentru că domnul Waldorf a venit cu mulți oameni bolnavi pe moarte și trebuie să te ocupi imediat de ei.” M-am grăbit, iar când am ajuns, ei mi-au spus:

„Nu a fost nimeni aici, decât bărbatul care doarme în fiecare zi lângă clădire și a spus că ar vrea să te rogi și pentru el.”

„Bine,” am răspuns eu.

„Mă duc să-l aduc înăuntru,” a zis Billy.

Puțin mai departe era un Cadillac sau o altă mașină mare, de care am condus și eu. Bărbatul mi-a zis: „Bună ziua.” El nu mă cunoștea.

Apoi a intrat doamna Waldorf, o femeie în vârstă. Cred că vă amintiți cazul ei, așa-i? Ea a avut cancer și a murit în rândul de rugăciune, cam cu o oră înainte de a ajunge la mine ca să mă pot ruga pentru ea. Aceasta s-a întâmplat cu optsprezece ani în urmă, iar după ce a fost readusă la viață, doctorul ei mi-a adus analizele care dovedeau că avusese cancer la inimă. Ea trăiește și astăzi și locuiește în Arkansas, dar atunci era în Phoenix.

Deci sora a intrat și mi-a zis: „Frate Willie, îmi pare rău că am intrat așa, dar nu am știut în ce parte s-o iau. Am vrut să-ți aduc o jertfă mică, dar nu mi-a fost posibil, așa că ți-am făcut jeleu de mure.”

Când am văzut borcanele cu jeleu de mure pe care mi le-a adus, mi s-au părut

prea sfinte ca să le mănânc. Vedeți? Această bătrânică scumpă avea vreo șaptezeci de ani.

„Soră Hattie, nu pot spune nu,” i-am zis eu. Spuneam aceasta la gândul că și Isus a văzut cum o văduvă săracă a pus doi bănuți în visteria Templului, dar nu a oprit-o. Dumnezeu o va răsplăti pentru aceasta. Da.

Astfel, Domnul a vindecat femeia, a vindecat tot ce avea ea, i-a descoperit păstorului ei ce avea în mintea lui și ce va trebui să facă. Oh, ei toți au mers afară strigând!

Billy s-a întors în fugă și mi-a zis: „Tată, bărbatul acela a plecat.”

„Dar cine este cel din mașina aceea?”

„Cineva care a venit din Oregon. Spune că a avut un vis, dar i-am zis să nu-și facă speranțe pentru că aici sunt trei sute de oameni care așteaptă. I-am spus să scrie ce a visat și foaia lui am pus-o chiar deasupra.”

„Cheamă-l înăuntru și lasă-l cinci minute,” i-am zis eu.

Când a intrat, bărbatul mi-a zis: „Sunt reverendul Walker din Oregon.” Cred că acesta era numele lui. Venea dintr-o denominațiune, dar nu știu dacă era de la prezbiterieni, de la biserica episcopală sau de la alta și mi-a zis:

„Te-am întâlnit cam cu douăzeci de ani în urmă la Grants Pass. Nu, cred că se numea altfel localitatea aceea. În fiecare dimineață ziarele publicau articole despre campanie și toți știau de ea. Eu nici măcar nu am reușit să ajung la clădirea în care țineai adunarea, dar într-o zi te-am văzut pe stradă și am venit la tine. Erai însoțit

de patru sau cinci bărbați. M-am apropiat și ți-am spus că sunt fratele Walker, apoi am dat mâna cu tine și am schimbat doar câteva cuvinte, pentru că bărbații aceia te-au luat și te-au dus mai departe. Eu nu am fost nici criticul dar nici adeptul tău, pentru că pur și simplu nu am înțeles ce vorbeai. Am mers așa câțiva ani, dar în urmă cu vreo trei ani, am fost invitat de cineva să ascult o predică înregistrată. Când bărbatul acela a dat drumul la bandă, am fost surprins să te aud pe tine. Acest bărbat crede că tu ești un profet, iar când mi-a spus aceasta, i-am răspuns: „Nu știu nimic despre aceste lucruri, dar s-ar putea să fie cum spui tu. De ce nu?” Într-o zi, în orașul nostru a venit un alt bărbat și a ținut adunări. Eu am discutat cu el și el mi-a zis: „Eu sunt profetul lui Dumnezeu pentru timpul acesta!” Când am auzit aceasta, l-am întrebat: „Câți profeți există de fapt, pentru că bărbatul care mi-a adus aceste benzi, a spus că William Branham, care vine din Est, este profetul zilei.”

Atunci bărbatul acela, cred că nu se cuvine să-i spun numele, mi-a zis: „Eu îl cunosc pe William Branham, dar este total greșit în învățătura lui, fiindcă nu este pentecostal și nu crede că vorbirea în limbi este dovada inițială a botezului cu Duhul Sfânt.” Și a continuat: „Nu există profeți principali și secundari! Ori ești profet, ori nu ești profet!”

Atunci i-am răspuns: „Eu nu vreau să mă cert cu tine, domnule, cu privire la aceasta ci ți-am spus doar că bărbatul acela susține că William Branham este un profet. În ce mă privește, te-am întrebat doar câți dintre ei erau acolo.”

Și el a zis: „Vreau să știți cu toții că eu sunt profetul acestei epoci!”

„Tu ești? Domnul să te binecuvânteze și să fie cu tine,” i-am răspuns eu.”

Și bărbatul mi-a povestit că și-a văzut mai departe de drum și n-a dat nici o atenție la cele întâmplare. A ținut trei sau patru adunări printre frații lui, după care s-a dus la poștă și le-a zis: „Să păstrați scrisorile care sosesc pe numele meu și să nu le trimiteți înapoi, pentru că în patru sau cinci zile voi veni înapoi și le voi ridica.”

„Bine”, au spus ei. Apoi a plecat la fiica lui. În seara când s-a întors, s-a oprit la o biserică și a predicat acolo, iar a doua zi și-a amintit că trebuie să-și ridice scrisorile restante. Printre ele a găsit o scrisoare care fusese trimisă mai întâi la adresa fiicei sale, iar ea o trimisese înapoi la „Post-restaurant.”

Când a deschis-o, a văzut că era de la un bărbat care se numea Hildebrandt, un prieten de-al meu, cu care ascultase benzile. În scrisoare, domnul Hildebrandt îi aducea la cunoștință că fusese anunțat de Roy Borders, unul din organizatorii adunărilor mele, că voi ține adunări din 28 până la întâi luna aceea și că putea să participe și el dacă voia să se convingă cu privire la ce îi spusese.

„Ei, na!” și-a zis el sceptic. „Bărbații aceștia încearcă să mă atragă acolo!” Vedeți? A aruncat scrisoarea în coșul de hârtii și și-a văzut de treabă, iar în seara aceea a ținut o adunare. Dar în dimineața următoare s-a trezit plângând și se ținea cu mâna de inimă. Fiți atenți ce mi-a povestit mai departe:

„Domnule Branham, eu știu că într-o zi trebuie să stau în fața lui Dumnezeu. Nu știu dacă am dormit sau ce s-a întâmplat, dar voi spune că am adormit și am visat. Se făcea că fiul meu și-a băgat mâna într-un sac din piață. Era plin cu mere, iar când a băgat mâna, toate au căzut pe jos. Erau mere verzi, iar când am vrut să le adun, am observat că din toate se luase o îmbucătură. Totuși, le-am adunat și le-am pus înapoi în sac. Unele s-au rostogolit mai departe, prin iarbă, iar eu m-am dus să le adun și pe acelea. Dar ele s-au rostogolit pe sub un gard care era încuiat cu lanțuri. După gard era o autostradă. Am privit spre est și am văzut că în partea aceea lanțul era agățat de o stâncă mare. M-am dus acolo și m-am gândit că voi desface lanțul, îl voi lăsa în jos și voi trece dincolo ca să adun merele omului. Dar în timp ce lăsam lanțul în jos, am auzit un glas care a făcut să se cutremure tot pământul. Simțeam cum se cutremură sub picioarele mele. După ce s-a oprit acel cutremur, am auzit o voce. Frate Branham, era vocea ta! Și ai spus: „Voi merge încă o dată pe cărarea aceasta!”

Atunci am privit spre vârful stâncii, dincolo de nori. Stânca se întindea de la est spre vest, iar în vârful ei am văzut ceva care avea forma unei piramide. După

aceea, am mers spre est și te-am văzut călare pe un cal. În viața mea n-am mai văzut un asemenea cal. Era un cal mare și alb, iar coama albă îi atârna în jos. Tu erai îmbrăcat ca o căpetenie a indienilor: peste piept aveai o curea, iar mânecile hainei aveau franjuri. Apoi am văzut că tu aveai brațele ridicate, în timp ce calul stătea acolo ca pregătit de război, iar după ce s-a cambrat o dată a pornit spre vest. Când am privit spre vest, am văzut că acolo era o groapă plină cu oameni de știință.” Acest lucru s-a întâmplat sâmbătă, iar duminică dimineața am ținut o predică în care am spus că știința este de la diavolul.

În continuare, el a spus: „Oamenii de știință au pus ceva în niște canale și au amestecat, iar tu ai oprit calul, ai ridicat mâinile și ai început să strigi: „Voi trece încă o dată pe această cale!” Când ai făcut aceasta, pământul s-a cutremurat din nou, iar oamenii aceia de știință s-au uitat unii la alții tremurând, apoi s-au uitat la mine, au ridicat din umeri și și-au continuat cercetarea științifică. În continuare, am văzut cum ai mers tot spre vest și imediat după aceea l-am văzut pe bărbatul acela care s-a numit pe sine un profet. El călărea un cal amestecat, alb cu negru, și s-a ridicat în spatele acestui cal mare. Tu ai ajuns mult deasupra norilor, iar calea pe care mergeai era numai atât de lată. Calul tău alerga repede ca vântul, așa că penele de la îmbrăcămintea ta fluturau înapoi și încolo în vânt, și la fel coama și coada calului. Arătai ca o mare căpetenie, iar calul acela mare și alb te purta pe cărarea aceea îngustă. Imediat în urma ta călărea bărbatul acela care venea dinspre Canada, și omul locuiește în Canada. El te-a ajuns și a zis: „Vino înapoi!”, apoi a încercat să-ți lovească marele cal să-l dea jos, dar nu a reușit să facă aceasta, așa că ai continuat să călărești mai departe.

Deodată te-ai întors și ai vorbit pentru a treia oară: „Voi călări încă o dată pe această cărare!” după care te-ai întors spre bărbatul acela, i-ai spus pe nume și i-ai zis: „Pleacă de aici! Tu știi că nimeni nu poate călări pe cărarea aceasta fără să fie rânduit de Dumnezeu s-o facă! Pleacă de aici!”

Bărbatul s-a întors și a plecat înapoi. Am văzut că pe șoldul calului lui amestecat, alb cu negru, era scris numele lui și i-am văzut și semnătura, care este identică cu semnătura din scrisoarea pe care mi-a trimis-o. Am văzut că el a călărit spre nord, în timp ce tu ai mers mai departe pe calul acela mare și alb spre vest, cu mâinile

ridicate așa.”

A început să plângă, apoi mi-a zis: „Frate Branham, am văzut calul acela mare și alb pregătit ca pentru luptă, iar hamul și toate celelalte străluceau. Tu ai ținut pentru o clipă mâinile ridicate, apoi ai zis: „Voi călări încă o dată pe cărarea aceasta!” Tot pământul s-a cutremurat din nou, iar eu mi-am pierdut cunoștința și am căzut peste stâncă. Apoi m-am trezit.”

„Oare ce înseamnă aceasta, frate Branham?”

„Nu știu, frate,” i-am răspuns eu.

În dimineața următoare a venit fratele Junior Jackson, care a avut visul despre piramidă când m-am dus spre vest. Voi știți că el m-a sunat și mi l-a povestit cu două sau trei luni înainte de a se împlini.

Acum a avut un alt vis, care l-a mișcat atât de tare încât trebuia să mi-l povestească imediat. Când am auzit aceasta, i-am zis lui Billy: „Afară sunt în jur de douăzeci de oameni care așteaptă,” dar el a insistat: „Junior Jackson a spus că trebuie să-ți spună visul.”

„Bine, trimite-l înăuntru pentru cinci minute.” Fratele a venit însoțit de soția sa, ca martoră, și mi-a zis:

„Frate Branham, am visat că am ieșit la plimbare împreună cu soția mea, iar când am privit spre est, am văzut un punct mic și strălucitor care arăta ca o farfurie zburătoare.”

Vedeți, lumea nu știe ce este cu aceste „farfurii zburătoare,” dar noi știm că sunt

Îngerii judecății care cercetează. Chiar și Pentagonul și serviciile secrete se ocupă de deslușirea acestei enigme. Ele strălucesc ca o lumină puternică, apoi dispar. Scapă de toate aparatele noastre de detectare, de aceea ei nu pot înțelege ce sunt. Le numesc farfurii zburătoare, dar indiferent ce gândesc despre ele, în realitate nu știu ce sunt.

Junior a continuat: „Eu am văzut-o venind și am văzut că era un om pe un cal care se apropia cu viteza luminii și a coborât în fața mea. Am oprit mașina și am ieșit repede afară. Calul s-a oprit pe stradă. Era un cal mare, ca cei care participă la paradele militare.”

Desigur, acesta este Cuvântul care merge înainte.

„Pe cal era un bărbat îmbrăcat ca cei din vest. Nu era un cowboy, ci arăta ca un conducător al fermierilor.” Vedeți, aceasta era cea mai înaltă autoritate a oamenilor din vest. Căpetenia indienilor este peste indieni, iar fermierii au și ei o căpetenie peste o anumită regiune.

„Omul acela și-a dat pălăria jos și privea într-o parte, dar la un moment dat s-a întors și atunci am văzut că erai tu, frate Branham. Însă nu vorbeai ca de obicei, ci m-ai strigat de trei ori: „Junior! Junior! Junior! Am să-ți spun ce să faci!” Apoi ai tras de hățurile calului, iar acesta a făcut vreo trei salturi, a zburat spre cer și ai mers spre vest.

Imediat după aceea, m-am întors și am văzut că venea un cal mai mic decât acela, din aceeași rasă, dar mai mic, și s-a ridicat. Eu m-am dus înapoi și încolo, apoi mi-am zis: „Precis, l-am trimis înapoi pentru mine!” și l-am încălecat. Tu știi cum este când șaua, scările și toate celelalte se potrivesc perfect, frate Branham. De altfel, m-am și gândit: „Se potrivește exact pentru mine!”, după care am tras de hățurile calului și am zburat prin cer. Când am tras din nou hățurile, l-am oprit, l-am întors înapoi, apoi am descălecat și am vorbit cu soția mea, iar calul s-a dus.” Fratele era foarte frământat de ceea ce visase.

Acum trei zile, a venit Leo Mercier și mi-a povestit același vis, fără să știe ceva de ceilalți doi frați. El a visat că a încercat să împerecheze o iapă neagră cu un mare armăsar alb, dar nu a reușit pentru că animalele erau nervoase. Spunea că eu am mers la el și i-am zis: „Leo, am să-ți spun cum am făcut eu.” Nu pot spune aici, dar i-am spus ce am făcut, apoi i-am zis: „Acest lucru nu este voie să fie făcut cunoscut.” Eu nu știam că ginerele lui Ed Daulton are un câine care se numește așa, dar în vis i s-a spus: „Să te gândești la aceasta când te trezești!” Și fratele mi-a zis: „N-am auzit niciodată o asemenea poruncă!”

Chiar în timpul acela a venit Roy Roberson și mi-a zis:

„Frate Branham, îți mai amintești când ai părăsit prima dată biserica? Atunci te-am văzut stând într-un loc care semăna cu Palestina, iar conducerea și toți ceilalți stăteau în jurul unei mese la Cina Domnului. Tu vorbeai, dar nu sunt sigur despre ce vorbeai. Apoi am văzut că a venit un nor alb, te-a învăluit și te-a dus departe.”

Câți vă mai amintiți visul lui Roy? El a continuat:

„Norul acela alb te-a luat și nu te-am mai văzut, așa că am mers pe străzi plângând și strigând.”

Și în timp ce îmi povestea visul, a început să plângă: „Ai plecat, așa că am alergat pe străzi și peste tot și am încercat să te găsesc, dar nu erai nicăieri. Strigam disperat: „O, frate Branham, nu pleca de la noi!” dar norul acela a venit jos, te-a luat și te-a dus spre vest.” Aceasta a fost înainte de piramidă sau ceva. Vedeți? Fratele a continuat: „Norul te-a dus spre vest, iar după o vreme m-am dus și am stat la masă. S-a întâmplat să privesc sus la capul mesei. Te-am văzut, erai alb ca zăpada, stăteai acolo și vorbeai cu autoritate. De data aceasta, vorbeai clar și sigur, și fiecare înțelegea exact ce spuneai.”

Oh, frați și surori, fiecare dintre voi sunteți conștienți că eu știu ce înseamnă

aceasta!" Vedeți?

Stați aproape de Hristos! Ca slujitor al Evangheliei vreau să vă avertizez să nu faceți nici un lucru nechibzuit. Să nu vă faceți nici un fel de închipuiri proprii! Rămâneți în așteptare până când interiorul interiorului vostru este ancorat în Cuvânt și sunteți într-adevăr în Hristos. Aceasta este singura cale ca să reușiți, pentru că ne aflăm în cea mai înșelătoare epocă din toate timpurile. Dacă ar fi cu putință, ei i-ar înșela și pe cei aleși, pentru că sunt unși și pot face aceleași lucrări ca și aleșii.

Curățiți-vă viețile! Plătiți-vă datoriile și nu datorați nimănui nimic, așa cum a spus Isus. Eu nu mă refer la chiria la casă sau la alte lucruri de felul acesta, fiindcă acestea trebuie să fie. Dar rezolvați-vă toate celelalte probleme și puneți totul în ordine. Vă spun în Numele Domnului: gândiți-vă că este pe cale să se întâmple ceva și pregătiți-vă!

Săptămâna aceasta voi merge în munți dar nu numai ca să vânez veverițe. Desigur, îmi place să merg la vânătoare de veverițe, dar de fapt plec acolo cu un anumit scop: ca să mă rog și să-l spun: „O, Dumnezeule, nu știu ce cale să apuc și eu nu vreau să pierd aceasta, de aceea Te rog să mă ajuți.”

Rugați-vă pentru mine, pentru că și eu mă voi ruga pentru voi. Nădejdea mea este că prin harul lui Dumnezeu ne vom revedea și că ne vom întâlni într-o Țară mai bună decât aceasta de aici.

De ce venim aici, ca să ne jucăm? Sau venim să ne adunăm la o colibă? (Fratele Branham bate de trei ori în amvon). Sigur că nu! Dar Hristos nu poate reveni cât timp Biserica Sa nu este în ordine. El ne așteaptă. Eu cred că suntem la sfârșit.

Uitați-vă la California. Uitați-vă la frământările care au loc. Nouăsprezece oameni au fost uciși din pricina problemelor rasiale. Nu v-am spus de multă vreme că

Martin Luther King își va conduce poporul spre un masacru? Câți vă mai amintiți aceasta? („Amin”). Dar nu oamenii de culoare sunt cei care instigă, ci conducătorii, și nu este problema rasială, ci diavolul. Nu sunt de vină doar albi sau doar negri, ci toți sunt învrăjbiți de diavolul. Din pricina aceasta, ei nu mai au mintea limpede și nici gândirea unui om sănătos. Nu mai există nici o speranță, pentru că totul este o rană plină de puroi. Oamenii și-au pierdut mintea sănătoasă și nu mai pot lua decizii corecte.

Eu nu sunt nici republican, nici democrat, dar pot spune că toți sunt murdari. În ce mă privește eu sunt pentru o singură Împărăție, iar aceasta este Împărăția lui Isus Hristos. Spuneți-mi, ați văzut vreodată în lumea aceasta un grup de marionete ca cel din Texas? Ei spun: „Le dăm oamenilor tot ce vor! Dacă vor comunism, le dăm comunism; dacă vor integrare, le dăm integrare, iar dacă vor despărțire între rase, aceasta le dăm!” Unde sunt oamenii sinceri?

O, Dumnezeuule, acest lucru este valabil și pentru amvon. Unde sunt bărbații care sunt destul de bărbați încât să stea neclintiți pentru principiile lor? Unde sunt femeile care stau pentru un principiu? Unde este biserica ce stă pentru un principiu? Eu nu dau nici măcar un sfert de dolar pentru un duh laș și tolerant care încheie compromisuri. Dacă femeia este femeie, atunci să fie o doamnă, iar dacă bărbatul este bărbat, să fie cu adevărat bărbat!

Dacă este președinte... unde este John Quincy Adams al nostru? Unde este Abraham Lincoln al nostru? Aceștia au fost bărbați cu principii. Unde este Patrick Henry care a spus: „Dați-mi libertatea sau dați-mi moartea!”?

Unde este bărbatul care luptă pentru dreptate? Unde este bărbatul care nu se teme să vorbească deschis chiar dacă întreaga lume este împotriva lui; bărbatul care vorbește, luptă și moare pentru dreptate? Unde există astăzi în lume un Arnold von Winkelried? Unde este un om integru? Unde este un bărbat în Duhul? Toți sunt atât de lași încât se întind ca guma și nu știu pe ce stau.

O, Dumnezeuule, ajută-mă să am toate principiile unui bărbat adevărat și ale unui predicator al Cuvântului lui Isus Hristos, pentru că „*cerul și pământul vor trece, dar Cuvântul Tău nu va trece.*” Și: „*Pe această piatră, voi zidi Biserica Mea, și porțile iadului nu o vor birui.*”

Să ne ridicăm.

Binecuvântată fie legătura care leagă

Inimile noastre în dragoste creștină;

Părtășia în gândire asemănătoare este ca cea de Sus. Dați mâinile unii cu alții.

Când ne despărțim noi,

Simțim dureri interioare;

Dar noi vom fi legați în inimă,

Și sperăm să ne întâlnim din nou.

Până ne întâlnim, până ne întâlnim!

Până ne întâlnim la picioarele lui Isus;

Până ne întâlnim, până ne întâlnim!

Dumnezeu fie cu voi până ne întâlnim din nou!

Să ne plecăm capetele în timp ce se va ruga fratele Neville și ne va elibera.

Veniți din nou în seara aceasta, fiindcă așteptăm un serviciu mare în Tabernacol. Dumnezeu să vă binecuvânteze.

Rugați-vă pentru mine, fiindcă și eu mă voi ruga pentru voi. Să nu credeți că sunt un fanatic și că vreau să vă oblig să faceți ceva, pentru că nu este adevărat. Adevărul este că vă iubesc și am o bază pentru ceea ce spun, Biblia, la care nu se poate adăuga nici un Cuvânt și nici scoate vreunul. Pe aceasta stau eu și cred întocmai cum este scris.

Să ne plecăm capetele. Păstorul nostru bun și credincios va elibera adunarea. Dumnezeu să te binecuvânteze, frate Neville.

- Amin -